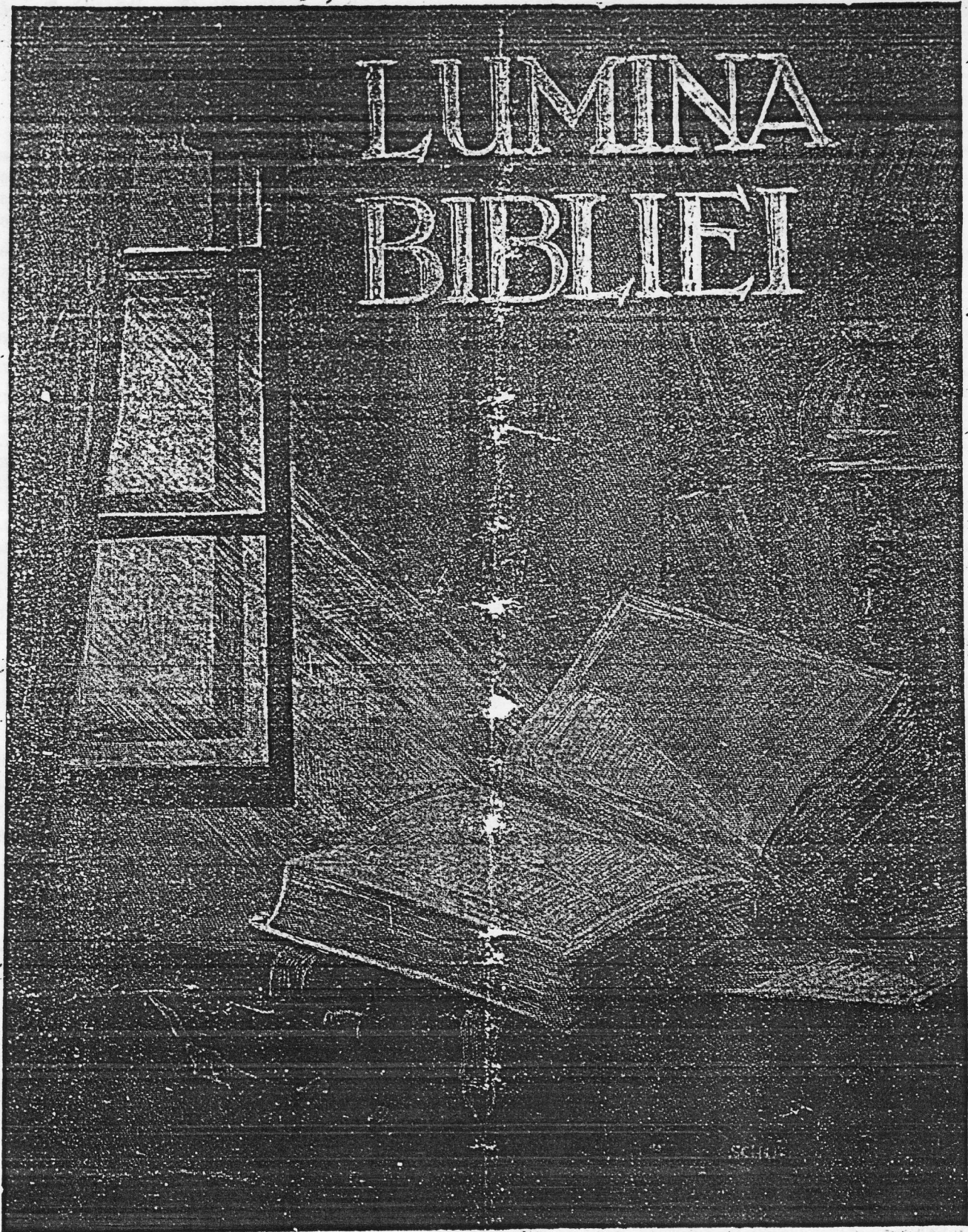

Cosmin Luna si Tabor

LUMINA BIBLIEI

1 NOEMVRIE 1930

Numărul 11

GUMINA BIBLIEI

REVISTA LUNARA

CUPRINSUL:

Casa regală a lui Iehova (III-a)	163
Ungere	164
La Rusalii	166
Cine poate fi uns?	166
Casa regală a lui Iehova (IV-a)	167
Mărginirea Ungerei	168
Timpul de incercare	168
Profetirea ungerei	169
„Ceasul din urmă”	170
Altarul Lui (poezie)	171
Casa regală a lui Iehova (V-a)	172
Purtarea de toate zilele	172
Pentru ce ales?	173
Pentru a vesti	173
Răspundere	173
„Această evanghelie”	173
„Steag poporului”	174
Răzbunare	174
„Prinzioneri”	174
In Sion	174
Numele Său	175
Măreția Sa	175
Mânia Lui (poezie)	176

ABONAMENTE:

Pentru România pe un an:	140 lei
pe jumătate de an:	70 lei
Pentru Cechoslovacia pe un an:	24 Kč
pe jumătate de an:	12 Kč

ADRESA PENTRU COMANDA:

Carol Lisetz, Viena XVI, Panikengasse 36. Austria.

LUMINA BIBLIEI

Viena

1 Noembrie 1930

No. 11

Casa regală a lui Iehova

„Aceștia se vor război cu Mielușelul și Mielușelul îi va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Regele regilor, și cei împreună cu dânsul sunt chemați, aleși și credincioși.“ — Apocalips 17 : 14.

Partea I-II-a

Casa regală a lui Iehova se va compune din biruitori. Această concluzie este întărită afară de citatul de sus și de alte texte. (Apocalips 2 : 25, 26; 3 : 12, 21) Isus a zis, că El a biruit lumea, și că urmașii săi trebuie să sufere în lume, dar nu trebuie să se descurajeze. (Ioan 16 : 33) Și a arătat și aceia, că lumea este organizația lui Satan și este dușmanul împărăției lui Dumnezeu. (Ioan 12 : 31; 14 : 30; 18 : 36) Aceste texte pun în evidență faptul, că între organizația lui Dumnezeu și a lui Satan există o dușmănie nepotolită și în această luptă Christos va fi biruitor. Înainte de lupta cea din urmă Dumnezeu pe mai mulți din fiii oamenilor îi naște de fii ai săi, pe cari apoi Dumnezeu „îi împărtășește de chemarea de sus“, adică cerească, și îi cheamă să ieie parte la lupta pentru câștigarea unui loc de membru în casa regală a lui Dumnezeu. Scriptura arată că unii primesc această chemare, iar alții (cari asemenea sunt născuți de spirit) nu urmează chemarea; prin urmare nici nu sunt aleși. De biruința Domnului numai cei chemați, aleși și credincioși se vor împărtăși.

² Pe membri casei regale Iehova îi alege. Promisiunea lui, dată lui Avraam așa sună: „In sământa ta se vor binecuvânta toate națiunile de pe pământ.“ (Moise 22 : 18) Sământa aleasă este Christos. Christos, adică unsul lui Dumnezeu este ales și credincios; cei cari sunt cu El, care este capul, alcătuiesc împreună sământa promisă. (Galateni 4 : 29) Iehova prin profetul său spune: „Iacă servul meu pe care-l sprijinesc, alesul meu întru care binevoiește sufletul meu; pus-am spiritul meu peste El, și va răspândi dreptul între națiuni.“ (Isaia 42 : 1) Cuvântul „ales“ din acest text, înseamnă ales, întocmit. Despre această clasă spune Isus: „Și va trimite pe îngerii săi cu sunet mare de trâmbiță și vor aduna pe aleșii lui din cele patru vânturi de la cea mai depărtată margine a cerurilor până la cealaltă margine a lor.“ (Matei 24 : 31) Strângerea aleșilor amintită aci are loc mai cu seamă la sfârșitul veacului.

³ Scriptura nu sprijinește concluzia, că indivizii sunt aleși și puși în clasa celor aleși în timpul nașterii lor de spirit. Calea (procedura) celor născuți de spirit — după cum o descrie Scriptura — este următoarea: Mai întâi are loc chemarea, aceia e urmată de alegere, în urmă vine credincioșia pe care trebuie s'o dovedească în probe. Nu vedem de cuminte concluzia, că Dumnezeu ar primi pe cineva în clasa celor aleși, chiar dacă nu a primit chemarea; ba chiar și după primirea și urmarea chemării trebuie să-și dovedească negreșit devotamentul său față de Domnul, înainte de ce s'ar putea alege sau întocmi spre scopurile lui Dumnezeu.

⁴ Apostolul în vorbirea sa către adunare arată lămurit deosebirea ce este între cei ce așteaptă chemarea și repede se hotărăsc să-i urmeze, și între aceia cari „sunt scurți la vedere și orbi“. Arată lucrurile pe care cei chemați trebuie să le îplinească și zice: „Deaceia cu atât mai mult fraților sărguiți-vă să faceți temeinică chemarea (în rândul cel dintâi) și alegerea (grecește „ekloge“, ce urmează mai târziu) voastră.“ Din legătura acestei declarații a apostolului trebuie să presupunem, că aceia, cari nu sunt zeloși în devotamentul lor față de Domnul, nu arată credință, virtute, cunoștință, înfrânare, răbdare stăruitoare, temere de Dumnezeu, iubire frățească și iubire, nici chemarea nu o vor primi și urma, și nici alegerea lor nu și-o vor asigura. Spre întărirea acestei concluzii vom cita cuvintele apostolului Pavel adresate către adunare, unde vorbește mai cu seamă de atari, cari au dovedit credincioșie deplină față de Dumnezeu. Așa zice: „Știm frați prea iubiți de Dumnezeu, că sunteți aleși (ekloge). Într'adevăr Evendhelia noastră v'a fost propovăduită nu numai cu vorbe ci cu putere, cu Duhul sfânt și cu o mare plinătate de har.“ (I Tesal. 1 : 4, 5) Din aceasta trebuie să presupunem, că cuvântul adevărului ajunge și la unii ca aceia, cari nu-l apreciază, și nu-l primesc, prin urmare nici nu se aleg. Din această declarație a apostolului numai aceasta se poate deduce; că el așa a vorbit către aceia, cari au urmat chemarea: „Voi sunteți un popor iubit al lui Dumnezeu și sunteți aleși.“

⁵ Rândul după timp al acelora, cari sunt chemați și aleși „după hotărârea lui Dumnezeu de mai înainte“, apostolul îi explică prin următoarele cuvinte: „Căpi pe cari i-a cunoscut mai dinainte i-a și rânduit mai dinainte asemănați la față cu chipul fiului său, ca să fie el întâi născut între mulți frați. Iar pe care i-a rânduit mai dinainte, pe aceștia i-a și chemat; și pe cari i-a chemat, i-a și îndreptățit; iar pe care i-a îndreptățit, i-a și mărit, (i-a făcut de servi potriviți a-i legământului nou).“ (Romani 8 : 28—30) cuvântul „îndreptățire“ ce obvine în acest text desigur nu se referă la timpul acela, când are loc consacrarea, adică când cineva va fi curățit de păcatele sale prin sângele lui Isus Christos, ci mai bine înseamnă, că creatura nouă cu ocazia alegerii sale primește și aprobarea lui Dumnezeu. Se pare că și legătura următoarelor cuvinte ale apostolului ar dovedi aceasta: „Ce vom zice dar față de aceasta? Dacă Dumnezeu este pentru noi, cine va fi împotriva noastră? Care într'adevăr nu cruță pe însuși fiul său, ci îl dăte pentru noi toți, cum nu ne va dărui împreună cu dânsul toate? Cine va ridica învinuire împotriva aleșilor lui Dumnezeu? Dumnezeu este îndreptățitorul lor!“ — Romani 8 : 31—33.

* Apostolul în asemenea înțeles a folosit cuvântul „indreptățire”, când a scris următoarele: „El se făcu cunoscut în trup, fu indreptățit (a primit aprobarea lui Dumnezeu) în spirit, se arată ingerilor (Evrei 1:6), fu predicat între neamuri (Dela 36 d. Ch.) fu crezut în lume, fu luat sus în mărire.”— I Timotei 3:16.

7 Dacă circumscriem declarația apostolului, cugetele ce le descrie în Romani 8:29,30 le înțelegem în moduri următor: Dumnezeu a prevăzut și a hotărât casa sa regală în frunte cu Isus Christos, și împreună cu dânsul pe toți aceia, cari conform hotărârii sale se vor chema de membri ai casei sale, aceștia trebuie să devină în asemănare cu Fiul său iubit, căpetenia casei; dar dintre membri casei capul trebuie să se nască mai întâi, și să ocupe oficiul cel mai înalt; pe fiii săi aduși, la existență, Dumnezeu îi împărtășește de chemarea să fie membri ai casei sale regale, și pe aceia cari primesc chemarea îi indreptățește, adică îi aprobă și alege (ii întocmește) iar pe aceia, pe care i-a indreptățit, aprobat și ales, pe aceia îi și mărește (onorează) întrucât îi face potriviți pentru serviciul legământului nou.

8 În următoarele citate apostolului Pavel din nou folosește cuvântul „indreptățire”, și în aceste se referă evident la cei aleși. În aceste texte vorbește către „cei sfințiți în Christos”. În urmă se referă la anumite fapte și la urmarea unei astfel de purtări, care ar face nepotrivită creatura pentru împărăție, și ne ferește dela o astfel de purtare. Încă mai adaugă următoarele: „Intr'adevăr așa ați fost unii (mai înainte) dar (acuma) v'ați spălat (din păcatele voastre prin sângele lui Isus, prin urmare v'ați împăcat cu Dumnezeu și sunteți curați de păcatele voastre — Apocalips 1:5; Romani 5:1—dar (acuma) ați fost sfințiți ați fost indreptățiți, (în urma devotamentului vostru față de Dumnezeu și deoarece sunteți aleși de El, ați fost și aprobați) în numele Domnului Isus Christos și în spiritul Dumnezeului nostru.” (I Corinteni 6:11) Aceste cuvinte înseamnă, că aceia pe cari Dumnezeu i-a născut și i-a chemat și cari au primit chemarea, trebuie să trăiască o viață cinstită, înainte de ce ar putea fi aleși sau întocmiți pe baza Scripturii.

9 Unii au făcut greșala cea mare, că s'au lăsat amăgiți prin aceia, că după ce s-au consacrat Domnului au crezut că numai lucrurile pe care apostolul Pavel în I Corinteni 6:9,10 le amintește ca rele trebuie să le părăsească, și că prin aceasta își pot desvolta un astfel de caracter, ce le poate asigura intrarea în împărăție. Însă explicarea aceasta a apostolului nicicum nu ne permite acest cuget, prin aceasta el vrea ca să deie de înțeles, că și după împărtășirea lor de chemare trebuie să se păzească dela lucrurile acestea, dacă doresc să aibă parte de alegerea Domnului. După aceia Scriptura arată, că ei trebuie să facă cu mult mai mult decât inconjurarea lucrurilor rele și o purtare ne activă. După alegere trebuie să-și dovedească credințioșia.

10 Dacă examinăm din nou icoana zilei de împăcare din umbră, vedem, că după aruncarea sorțului, marele preot a luat țapul pe care a căzut sorțul Domnului și l'a jertfit, iar cu sângele lui făcut ca și cu sângele taurului. (III Moise 16:15) Prin icoana aceasta foarte potrivit sunt inchipuiți toți cei născuți de spirit, cari primesc chemarea, sunt aleși de Domnul și se jertfesc cu Isus Christos ca o parte a jertfei sale. Este adevărat, că nu ei se jertfesc singuri, ci ca creaturi noi dovedind tot devotamentul față de Dumnezeu, și primiți prin Christos, ei ca sacrificii vii stau înaintea Marelui Preot; în caz că sunt credințioși, ei își implinesc serviciul lor înțelept asupra caruia le atrage apostolul atenția. (Romani 12:1) Însă cei născuți de spirit, cari nu primesc chemarea,

nici nu vor fi aleși. După cum se vede țapul lui Azazel îi reprezintă pe aceștia; din Scriptură reesă, că aceasta va fi o mulțime mare. Țapul lui Azazel nu a fost tăiat ca jertfă.

Ungere

11 Se poate susține oare cu hotărâre, că aceia cari au fost indreptățiți și născuți de Dumnezeu, au fost unși cu spiritul sfânt în timpul când au fost născuți ca fiii lui Dumnezeu? La aceasta întrebare Scriptura răspunde negativ. Dacă vedem că părerea noastră mai dinainte ce am avut cu privire la aceasta nu se unește cu Scriptura, trebuie să ne bucurăm, că ne împărtășim de o lumină mai clară în ce privește lucrurile acestea, deoarece copii Domnului nu doresc să cunoască alta decât adevărul. Spre întărirea acestei susțineri vom servi cu următoarea explicare despre evenimentele zilei de împăcare din umbră.

12 Cei doi țapi pe cari cu ocazia aceasta i-au dus înaintea Domnului, în timpul prezentării lor erau deopotrivă indreptățiți, ca să fie primiți ca jertfe. Căci altfel nu avea nici un rost, ca să se arunce sorți pentru ca să se știe care țap să fie jertfit. În ziua adevărată a împăcării, toți aceia cari asemenea acestor țapi, au fost indreptățiți prin credința lor în sângele lui Isus Christos și prin sentința judecătorească a lui Iehova, se pot primi deopotrivă ca părți a-i jertfei lui Isus Christos. Nici unul nu are privilegiu mai mare decât celălalt, până când nu fac pasul care urmează. Ca ființe omenești toți trebuie să moară, ca să poată fi înviați ca ființe spirituale; dreptul lor de viață omenească trebuie să înceteze în clipa în care Dumnezeu îi naște la speranța vieții, prin urmare îi împărtășește la drept de viață spirituală.

13 Faptul că țapul lui Azazel nu a fost tăiat, nu se poate explica așa, că nu reprezintă o clasă născută de spirit. Cei doi țapi în timpul când au fost duși înaintea Domnului au inchipuit una și aceeași clasă, și anume pe toți cei indreptățiți (curați) și inzeștrați cu drept de viață omenească; însă acest drept a încetat în clipa când au fost născuți de spirit și au fost împărtășii condițional de dreptul de viață spirituală, Țapul Domnului inchipue pe clasa care „leagă sacrificiul cu funii până la coarnele altarului”; (Psalm 118:28); însă Țapul lui Azazel inchipue pe aceia, cari nu urmează chemarea, ci aleg altă cale, prin urmare nici nu pot fi primiți ca o parte a jertfei lui Christos. Astfel deci clasa reprezentată prin țapul lui Azazel niciodată nu se împărtășește de ungera spiritului sfânt.

14 Explicarea amănunțită a ungerii este de mare importanță. În Testamentul vechiu obvin multe cuvinte evrești, cari în românește sunt traduse „ungere”, „uns”. Cuvintele evrești între alaltă arată deosebire pronunțată, ceiace nu se prea poate vedea în românește. Cuvântul evreesc „dahschen” de obicei înseamnă „ungere cu grăsime”, „untură”. Acest cuvânt numai odată în Psalmul 23 versul 5 este tradus ungere. Aceasta se referă în tot cazul la uleiul bucuriei. Cuvântul evreesc „sooch”, care este tradus și ungere, nu înseamnă ungere oficială, ci arată o ungere ce-și face cineva pe corpul său. (Rut 3:3; Daniel 10:3; 5. Moise 28:40) Cuvântul evreesc „schemen” aproape totdeauna este tradus, „ulei”, „untură”, „grăsime”.

15 Ungerile amintite mai în urmă nu trebui privite ca ungeri oficiale. Ungerea oficială înseamnă numire sau imputernicire pentru ocuparea unui serviciu, din partea unei persoane indreptățite la aceasta. Cuvântul Messia, care înseamnă pe unsul lui Dumnezeu, se trage din cuvântul evreesc „mah-schah”. Din textul unde obvine cuvântul „mah-schah” reesă, că aceasta se referă exclusiv numai

la ungerea oficială. Dovadă despre aceasta se poate găsi în textele următoare: II Moise 28 : 41; 29 : 7; 40 : 15. Regele Izraelului asemenea a fost uns în mod oficial. (I Samuil 9 : 16; 10 : 1) Iehova tot așa a uns pe regele David, și David închipue pe Christos. (II Samuil 12 : 7) Iehova a comunicat dinainte timpul ungerii lui Christos. (Daniel 9 : 24) În Daniel 9 : 25, 26 deasemenea acest cuvânt este tradus de Messia.

¹⁶ În limba geacă sunt diferite cuvinte, cari în românește sunt traduse de ungere, cari cuvinte cu excepția unuia se referă la ungerea oficială. De ex. în Apocalips 3 : 18 citim următoarele: „... și alifie de ochi, ca să-ți ungi ochii și să vezi.” Singurul cuvânt ca obvine în Testamentul Nou, care înseamnă ungere oficială de către Iehova, și care face excepție unică, este cuvântul „chrio”, din care se trage cuvântul „chrisma” (ungere) și „christos” (Christos, unsul lui Dumnezeu). Cuvântul grecesc „chrisma” este cuvântul unic, care se referă la ungerea membrilor corpului lui Christos. Cuvintele „Messia” și „Christos” înseamnă același lucru, și dupăcum arată Scriptura amândouă aceste cuvinte arată pe regele uns al lui Dumnezeu. —Matei 22 : 42; Ioan 6 : 14, 15; 7 : 41, 42.

¹⁷ Nicidecum nu se poate spune cuminte, că pe toți accia, pe care Domnul i-a născut de spirit, i-a și uns. Ioan Bozezătorul era profetul lui Dumnezeu, despre care înainte de nașterea sa s'au zis următoarele: „Chiar din pântecul mamei sale va fi plin de spirit sfânt.” (Luca 1 : 15) Noi știm hotărât, că Ioan nu era uns de spiritul sfânt. Când au înrebat pe Ioan cine este El a zis: „Eu nu sunt Christos (Unsul)”. (Ioan 1 : 20; 3 : 28) Aceasta dovedește, că cineva poate să se împărtășească de spirit sfânt, chiar și fără să fie uns respectivul.

¹⁸ Capul și începutul celor unși ai lui Dumnezeu este Isus Christos. Când a fost uns Isus? Răspunsul nostru la aceasta întrebare nu ar fi potrivit să spunem că este absolut precis; dar cu toate acestea Domnul va avea plăcere dacă ne vom cugeta asupra lucrului în privința înțelegerii mai clare cu privire la ungerea membrilor corpului Christosului. Dupăcum se vede din punctele examinate până acuma, și întărite de Scriptură, dovedesc, că Isus după ce a fost condus de spiritul lui Dumnezeu în pustiu s'a împărtășit de chemare. Ținem de concluzie logică, că ungerea lui a avut loc după primirea chemării și învoirea sa. Isus numai după ispitirea sa cea mare a primit vestea, că Ioan a fost aruncat în închisoare, și după aceea a mers El în Galilea și de acolo în Capernaum. (Matei 4 : 12, 13) Aceasta a făcut-o ca împlinire a profeției lui Isaia. (Isaia 9 : 1, 2) Isus atunci și-a început serviciul, dupăcum și citim: „Pocăiți-vă pentru că s'a apropiat împărăția cerurilor.” —Matei 4 : 17.

¹⁹ Deoarece ungerea înseamnă o denumire într'un oficiu, și cuprinde în sine și autorizația pentru a predica, este sigur, că pe când a început să predice, El a fost deja uns. Aceasta (începerea predicării) însă o avut loc după ispită. Numai mai târziu când a început să predice în sinagogi a zis Isus, că profeția lui Isaia despre ungere s'a împlinit în El. (Isaia 61 : 1—3; Luca 4 : 14—21) Prin urmare nu ar fi cuminte deducerea, că Dumnezeu a uns pe Isus în pustiu încă înainte de ispitirea lui cea mare din partea dușmanului? Imediat după însemnarea ispitirii sale citim: „Și Isus se întoarse în puterea spiritului în Galilea și eși știrea despre dânsul în toată împrejurimea. Și El îi învăța în sinagogile lor, laudat fiind de toți.” —Luca 4 : 14, 15.

²⁰ Însemnarea nu zice, că Dumnezeu cu ocazia botezului în Iordan a uns pe Isus cu spiritul său sfânt. Ci numai atâta spune că spiritul lui Dumnezeu s'a arătat în

formă de porumb și s'a pogorât, și din cer s'a putut auzi următoarea declarație: „Acesta este fiul meu iubit în care binevoiește sufletul meu.” (Matei 3 : 16, 17) Dumnezeu atunci a adus la iveală pe Isus, adică a recunoscut înalta publicului că este fiul său. E drept că Luca spune următoarele referitor la Isus despre timpul dinainte de ispitirea lui. „Iar Isus plin de spirit sfânt se întoarse dela Iordan și fu dus din îndemnul spiritului în pustiu.” (Luca 4 : 1) Aceasta însă nu dovedește, că Isus în acel timp a fost uns de regele sau căpetenia casei regale a lui Dumnezeu, pentru că însemnarea și în acest loc vorbește în înțelesul ca în cazul lui Ioan Botezătorul, iar Ioan n-a fost uns de Iehova.—Luca 1 : 15.

²¹ Când Dumnezeu a trimis pe Isus în pustiu, prin aceasta a ținut seamă de un anumit lucru. Prin urmare este o presupunere cuminte, că între altele acolo a făcut cunoscut lui Isus chemarea, ceiaze Isus din partea-i a primit cu bucurie, deși a văzut că calea gloriei duce pe la Golgota? Se pare de concluzie logică, că aceasta a avut loc atunci, când Dumnezeu a făcut contract cu Isus în privința coroanei și a împărăției, și l'a uns în mod oficial de regele și căpetenia casei sale regale.

²² Despre ungerea lui Isus Christos, apostolul Petru spune pe scurt următoarele: „Voi cunoașteți cuvântul ce a mers prin toată Iudea, începând din Galilea după botezul pe care l'a predicat Ioan. Pe Isus cel din Nazaret cum l-a uns Dumnezeu cu spirit sfânt și putere, care a umblat din loc în loc făcând bine și vindecând pe toți cei apăsați de către Diavolul, pentru că Dumnezeu era cu dânsul.” (Fapte 10 : 37—38) Petru nu zice că Isus a fost uns la Iordan, dar din cuvintele sale se poate deduce, că după plecarea în pustiu, s'a împărtășit Isus de ungere, deoarece Petru declară, că Isus după ungerea sa „a umblat din loc în loc făcând bine”. Prin urmare dacă Isus nu la Iordan, ci mai târziu, și anume în timpul dintre Iordan și începutul serviciului său, a fost uns, aceasta dovedește, că ungerea membrilor corpului se întâmplă nu în timpul nașterii de spirit, ci după luarea la cunoștință și urmarea chemării, și anume în timpul, când Iehova face alegerea. Dacă aceasta este așa, atunci cei ce nu urmează chemarea, nici nu primesc ungerea.

²³ Că sunt astfel de îndreptățiți și născuți de spirit, cari nu au avut parte de ungerea spiritului, dovedesc următoarele citate scripturale: „Iar apostolii cari erau în Ierusalim auzind că Samaria a primit cuvântul lui Dumnezeu (prin urmare a trebuit să fie născuți și de spirit, — Iacob 1 : 18), trimiseră la dânsii pe Petru și Ioan, cari venind se rugară pentru ei, ca să primească spirit sfânt. Căci nu se pogorase încă peste nici unul dintre dânsii, ci erau numai botezați în numele Domnului Isus. Atunci apostolii au pus mâinile peste dânsii și ei au luat spirit sfânt.” — Fapte 8 : 14—17.

²⁴ Și pe când Appoline era în Corint Pavel trecând prin părțile de sus veni la Efes și găsi pe uni ucenici. Și zise către dânsi, primit-ați spirit sfânt după ce ați crezut? Iar ei ziseră către dânsul: dar nici n'am auzit că este spirit sfânt. Și le zise: în ce ați fost botezați? Și ei ziseră: în botezul lui Ioan. Atunci Pavel a zis: Ioan a botezat botez de pocăință, zicând poporului ca să crează în cel care vine după dânsul, adică în Isus. Și auzind fură botezați în numele Domnului Isus. Și după ce și puse Pavel mâinile asupra lor veni spiritul sfânt peste dânsii și vorbeau în limbi și profețeau. Și toți bărbații erau ca la doisprezece.” — Fapte 19 : 1—7.

²⁵ În adunarea lui Dumnezeu, apostolii se bucurau de o împuternicire mai mare ca alții (Romani 13 : 1—4) și

dupăcum se vede, aceia care s'au împărțit de oareșcare cunoștință a adevărului și au fost născuți ca fiii lui Dumnezeu, au trebuit să primească oareșcare comunicare și să intre în legătură cu apostolii, înainte ce puteau să se împărțască de ungera spiritului.

La Rusalii

24 Cei unsprezece învățați au umblat cu Isus și în timp de trei ani și jumătate au învățat dela El, și erau credincioși față de Dumnezeu. Pe acești bărbați Dumnezeu i-a rânduit lui Isus, care i-a învățat cuvântul, fiindcă a zis: „Am făcut cunoscut numele tău oamenilor, pe care mi i-ai dat din lume. Ai Tăi erau și Tu mi i-ai dat; și ei au păzit cuvântul Tău. Acum au cunoscut, că tot ce mi-ai dat vine dela Tine.” — Ioan 17 : 6, 7.

25 Acestor bărbați credincioși, înainte de răstignire, Isus le-a promis câte un loc în împărăția sa (Luca 22 : 28—30), și înainte de suirea lui la cer, când era împreună cu dânșii, „suflă asupra lor și le zise: Luați spirit sfânt!” (Ioan 20 : 22) Acești bărbați credincioși cu toateca au făcut tot ce le stătea în putință ca să servească pe Dumnezeu, totuși susținem că ei nu au fost încă născuți de spiritul lui Dumnezeu (adecă născuți ca fiii lui Dumnezeu), deoarece prețul de răscumpărare nu a fost încă prezentat în cer ca jertfă pentru ispășire, și nici calea nu a fost încă deschisă. Probabil că spiritul lui Dumnezeu în aceia măsură era pe acești urmași credincioși, ca și pe Ioan Botezătorul.

26 Insemnarea inspirată nu ne lămurește cât timp a trecut dela suirea lui Isus la cer, până la prezentarea jertfei pentru ispășire, dar se pare logic, că imediat după ce s'a întâmplat aceasta, acești unsprezece credincioși au fost pe loc născuți de spirit ca fiii lui Dumnezeu. Iar spiritul sfânt la Rusalii a fost revărsat asupra lor, și atunci au început să vorbească în diferite limbi și să explice cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta arată lămurit și clar ungera apostolilor, și această ungeră oficială Dumnezeu a executat-o. (Vezi Fapte 2 : 1—4, 33—35) „Iar cei ce ne face statornici împreună cu voi în Christos, și care ne unse este Dumnezeu. Care ne și pecetlui și dete arvuna spiritului în inimile noastre.” (II Corint. 1 : 21—22) Apostolii au fost unși pentru serviciu și cu credincioșie au lucrat în acest serviciu. Aceasta sprijinește din nou presupunerea, că pe toți cei unși Iehova i-a ordonat oficial în serviciu. Această explicare sus amintită sprijinește concluzia, că cei unsprezece învățați nu în timpul nașterii lor spirituale au fost împărțâți de ungeră.

Cine poate fi uns?

27 Se unge fiecare, care a fost născut ca fiul lui Dumnezeu? Când trebuie să răspundem la aceasta întrebare, totdeauna trebuie să ne cugetăm la aceea, că Christos este acela care a fost mai întâi uns. Isus și-a însușit profeția lui Isaia despre ungeră și a arătat, că aceia a implinit-o la începutul serviciului său: profeția deosebite lămurit pe cel uns de aceia, cărora le servește cel uns. Această profeție pe care Isus a implinit-o la începutul serviciului său, se implinește și asupra membrilor corpului său, mai cu seamă asupra membrilor picioarelor sale. Profeția așa sună: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sărmani; m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă; ca să vestesc libertatea celor prinși, și deschiderea închisoarei celor încătușați; ca să vestesc anul îndurării lui Iehova, și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; ca să mângâj pe toți ceice plâng; ca să pun înainte celor ce plâng în Sion; căci li se va da podoabă în locul cenușei, cloșul bucuriei în locul plângerii, și vestmântul laudei în locul sufletului intristat; ca să se numească:

arbori ai dreptăței, sădine a lui Iehova, ca să se mărească.” — Isaia 61 : 1—3.

28 Aceia despre cari este vorbă aici ca de membrele unse a corpului lui Christos, sunt însărcinați, ca vestea să o ducă altora, maicuseamă celor ce sunt prinși sau încătușați. Din alte citate reesă că aceia sunt prinși, care se află în temnițe și strigă către Domnul; unși sunt incredințați să ducă vestea de mângăere acestor robi. Aceia cari sunt numiți robi, desigur nu sunt unși. — Psalm 79 : 9—13; 146 : 7.

29 Este evident, că cei ce se află în închisoare asemenea sunt născuți de spirit, și ei sunt inchipuiți prin Țapul lui Azazel. Nu se poate însă susținea, că acești încătușați sau prinși ar fi fost vreodată unși, care ungeră apoi ar fi pierdut-o; cu mult mai mult nici nu au fost vreodată unși. Deoarece nu au urmat chemarea, și cea mai mare parte dintr'ânși s'au făcut în asamănarea lumii, și rămân într-o astfel de organizație, care are de scop să reformeze lumea. Scopul lor a fost bun, dar acum se trezesc la aceia, că sunt niște robi mizerabili, și au lipsă de Domnul; ei strigă către Domnul, și El li va elibare în modul și la timpul său potrivit.

30 Scriptura nu conține nici o însemnare cu privire la aceia, că cineva cade înapoi în turma mare după ce a pierdut ungera în Christos. Țapul lui Azazel, pe care Dumnezeu îl folosește de ilustrarea turmei mari, arată, că clasa aceasta nu primește chemarea, nici n-a fost vreodată întocmită în casa regală, prin urmare nu a avut parte de ungeră. Oare nu s'ar putea considera de răsplata necredinței pentru neindeplinirea condițiilor legământului, dacă cineva, pe care Iehova l'a uns ca membru al casei sale regale pierzând ungera (deci în lipsa credincioșiei) ar ajunge în turma mare? Saul a fost uns de rege a lui Izrael. A devenit necredincios, și Domnul l'a pus la o parte, dar Scriptura nu spune, că pentru necredincioșia lui a pierdut ungera. Scriptura însă cu cuvintele lui David spune, că și atunci când au omorât pe Saul și atunci era încă unsul lui Dumnezeu. „... Si-i zise David: Cum nu te-ai temut să întinzi mâna ta, ca să omori pe unsul lui Iehova?” — II Samuil 1 : 14.

31 Despre soarta acelor, cari devin necredincioși după ce s'au împărțit de ungeră, din cuvintele apostolului Pavel ne putem face iconă, cari zice: „Dumnezeu este foc mistuitor.” „Infrișător este a cădea în mâinile viu-lui Dumnezeu.” (Evrei 12 : 29; 10 : 31) Pe aceia cari au primit chemarea și o urmează cade mai mare răspundere și datorință, ca pe aceia, care sunt numai născuți de Dumnezeu. Cei unși au fost puși într-o slujbă a împărăției. Dacă ei ar da mâna cu oareșcare parte a organizației lui Satan, prin aceasta ei ar da dovadă de necredincioșie. Dacă numai aceia vor fi aleși, care primesc chemarea, după alegerea lor trebuie să fie și credincioși. Prin urmare se pare ca deducere potrivită, că acei fii născuți de Dumnezeu cari primesc chemarea, întrucât se oferă de jertfă vie și cari au fost luați în legământul împărăției, sunt aueși; această alegere a lor o arată ungera. Ei deci se află în Christos, sunt primiți de membrele corpului său, sunt aleși de Iehova, și sunt puși (întocmiți) în corp pentru scopurile sale. Ei au fost preumbriți de Țapul Domnului (pe care l'au jertfit), și aceștia sunt aceia, cari se răstignesc împreună cu Christos. Pe seama lor deocamdată este un loc întocmit în împărăție ca unși; și dacă vor dovedi credincioșie până la moarte, vor și dobândi acel loc. Față de aceasta s'ar putea argumenta, că sunt texte scripturale, cari arată, că în împărăție toți aceia, care sunt născuți de Dumnezeu vor ocupa un anumit loc. Aceste scripturi trebuie să le examinăm.

Intrebări pentru studiul berean

1. Din ce clasă se va compune casa regală a lui Iehova? In ce luptă vor avea aceștia parte? Cum se poate ca ei vor avea parte din luptă? Ce cale trebuie urmată pentruca să se împărtășească cineva de biruința Domnului?
2. Cine este „sămânța promisiunii“ și „aleșii lui Dumnezeu“?
- 3, 4. Pe cine chiamă Dumnezeu? Explică, oare acești chemați toți vor fi membri a-i clasei aleasă? Prin ce purtare pot spera cei chemați că în sfârșit vor fi aprobați de Dumnezeu?
- 5—7. Răspunde la următoarele întrebări cu privire la lucrurile pe care le amintește Pavel în Romani 8 : 28—30: Pe cine a cunoscut Dumnezeu din'ainte? Când și în ce înțeles? Când au fost orânduți din'ainte? În ce scop? Când au fost chemați? Dupăce s'au împărtășit de chemare, în ce înțeles „au fost îndreptățiți“?
8. Ce însemnare se află în I Corint. 6 : 11, cu privire la calea pe care trebuie să umble cei aleși?
9. Ce mare greșală s'a făcut în ce privește condițiunea pentruca cineva să fie consacrat și să fie întocmit în împărăție? Afară de păzirea dela lucrurile rele, ce se mai cere dela cei unși?
10. Pe cari l-au jertfit în ziua de ispășire dintre cei doi țapi? Explică împlinirea acestei părți din icoană!
11. Ce cere spiritul adevărului dela copii lui Dumnezeu în privința părerilor pe cari le-am avut mai demult?
- 12, 13. Referindu-ne la umbră, întrebăm: Ce s'a arătat prin aducerea celor doi țapi înaintea Domnului? Pe cine au înclupuit aceștia? Ce închipue procedura, prin care s'a stabilit, care țap trebuie jertfit? Ce înseamnă aceia, că țapul lui Azazel nu a fost jertfit?
- 14—16. Dacă luăm în seamă origina cuvântului „ungere“, ce învățăm din folosirea în mod potrivit al acestui cuvânt?
17. A avut parte Ioan Botezătorul de ungerea spiritului?
- 18—21. Urmărește cu atenție calea Domnului dela venirea Lui la Iordan, până la începerea serviciului său în Capernaum, ce privește consacrarea, nașterea, chemarea și ungerea lui!
- 22, 23. Cum descrie Petru ungerea lui Isus? Intâmplarea lui Petru și Ioan din Samaria lămurește acest punct?
- 24, 25. Spre întărirea concluziei referitoare la cei unși, spune ce s'a întâmplat când Pavel a mers în Efes! Ce fel de cunoștință (învățătură) trebuie?
- 26—28. Ce s'a întâmplat la Rusalii? Ce stare au ocupat cei unsprezece credincioși față de Isus și Dumnezeu înainte de Rusalii?
29. Arată intrucât exprimă Isaia 61 : 1—3 faptul ungerii și slujba unșilor pe care au primit-o dela Dumnezeu!
- 30, 31. Cine sunt „robii“, la care trebuie dusă vestea? Arată din Scriptură că fac ei o clasă a celor născuți de spirit? Explică pentruce nu au fost unși și cauza stărei lor actuale! Descrie calea, starea și purtarea clasei preumbrită de țapul lui Azazel dela timpul când acest țap a fost adus înaintea Domnului, înainte de trimiterea lui în pustiu!
- 32, 33. Ce arată Scriptura în privința pierderii ungerii? Din textele referitoare ce se poate deduce în privința soartei unșilor, care au devenit necredincioși? Explică 1) răspunderea și datorința mai mare a acelor, cari au primit chemarea și au fost aleși și unși; 2) starea și privilegiul actual și cel viitor, cu care au fost binecuvântați unșii credincioși! W. T. 15. Februarie 1930.

Casa regală a lui Iehova

„Aceștia se vor război cu Mielușelul și Mielușelul îi va birui, pentrucă El este Domnul domnilor și Regele regilor și cel împreună cu dânsul sunt chemați, aleși, și credincioși.“ — Apocalips 17 : 14.

Partea IV-a

Iehova Dumnezeu își zidește casa regală. (Evrei 3 : 4) Această casă o formează un corp, și anume Christosul Unsul lui Dumnezeu. „Dumnezeu a șezat membrele în corp pe fiecare dupăcum a voit.“ Pavel în legătură cu aceste cuvinte spune mai departe: „Căci dupăcum corpul este unul și are mai multe membre, dar toate membrele corpului deși multe fiind, un corp sunt, așa este și Christos. Pentrucă într'un singur spirit noi toți am fost botezați spre a fi un singur corp, fie Iudei, fie eleni, fie robi fie stăpâni de sine, și toți cu un singur spirit am fost adăpați.“ — I Corinteni 12 : 12, 13.

Unii susțin, că acest text arată, că aceia cari au fost îndreptățiți (curățiți) și născuți prin sentința judecătorească a lui Dumnezeu și credința lor în sângele lui Christos, vor fi și unși, și că pentru dânsii se rezervează un loc de membru în casa regală. Să nu lăsăm însă ne luat în seamă, că apostolul nu zice, că toți cei născuți de spirit au fost botezați în corpul lui Christos. El vorbește către cei „botezați în Christos“. (I Corinteni 1 : 2) El zice, că toți aceia, cari s'au botezat în corpul lui Christos, au ajuns în Christos într'o stare deopotrivă, și mai mult nu mai este deosebire între evreu și păgân, serv și domn. Miezul explicărilor sale o formează aceia, că toți aceia, care astfel au fost botezați în Christos, sunt una. Cam în acest înțeles a scris în alt loc: „Sau nu știți, că toți

cari am fost botezați în Christos Isus, în moartea lui am fost botezați? Căci dacă ne-am făcut împreună părtași în asemănarea morții lui, vom fi și în aceia a învierii lui.“ — Romani 6 : 3, 5.

Din acest text din urmă se vede lămurit, că aceia cari la înviere vor fi asemenea Domnului, și ei asemenea Domnului Isus trebuie să sufere moartea de sacrificiu. Țapul lui Azazel nu a fost jertfit și nu închipue pe clasa, care va fi jertfită cu Isus Christos. Dimpotrivă țapul Domnului din ziua ispășirii din umbră, închipue pe aceia, cari vor fi jertfiți cu Domnul, prin urmare se boteacă în moartea lui de sacrificiu. Aceștia se împărtășesc apoi și de ungerea ca membre în casa regală a lui Iehova.

Apostolul a scris următoarele: „Spiritul însuși mărturisește împreună cu spiritul, nostru, că suntem fii ai lui Dumnezeu. Iar dacă suntem fii, și moștenitori suntem; moștenitori ai lui Dumnezeu și împreună moștenitori ai lui Christos, dacă într'adevăr suferim împreună cu dânsul, ca să și fim măriți împreună cu El.“ (Romani 8 : 16, 17.) Nu arată oare acest text, că toți aceia cari au fost îndreptățiți și născuți de spirit, au fost și unși împreună cu Isus Christos ca să moștenească împreună împărăția? Apostolul nu zice aici, că toți cei născuți de spirit pot fi siguri, că sunt și împreună moștenitori cu Isus Christos. Accentul textului zace pe cuvintele „dacă

suferim împreună cu dânsul, vom fi și măriți împreună cu El". Aceasta se referă la toți în parte, cari au făcut legământ să facă voia lui Dumnezeu.

* Clasa inchipuită prin țapul lui Azazel nu suferă împreună cu Christos, și nu i-a parte la moartea lui de sacrificiu. Cei ce fac parte din aceasta clasă au fost născuți ca fiii lui Dumnezeu, dupăcum am și spus, dar dupăcum a arătat țapul lui Azazel, nu au fost aleși pentru jertfă. Ei nu se aduc pe sine de sacrificiu la Preotul cel Mare, cu toată ar fi fost primiți ca sacrificiu. — Romani 12:1.

* Pavel a scris: „Pentru că suntem făptura lui, Țăcuți fiind în Isus Christos spre fapte bune, pe cari mai înainte le-a gătit Dumnezeu, ca să umblăm într'însele.” (Efeseni 2:10) Nu înseamnă oare acest text, că cei născuți de spirit în același timp s'au împărtășit și de ungeră? Când dorim să stabilim, ce vrea să zică acest text, trebuie să examinăm făpturile amintite aici. Sub cuvântul „noi” apostolul Pavel fără îndoială a înțeles pe sine însuși, și pe alții din aceeași credință scumpă, pe cei aleși și „credincioși în Isus Christos”. (Efeseni 1:1) Cuvintele apostolului Pavel au fost însemnate în armonie cu scopul lui Dumnezeu, că „sămânța lui Avraam”, care este Christos va fi aleasă. Deci sub cuvântul „noi” nu înțelege pe toți cei născuți de spirit, ci numai pe aceia, cari au urmat chemarea și au fost aleși, și s'au împărtășit și de ungeră. Tot aceasta se referă la următoarele texte: Coloseni 1:24, 25; 3:3; Galateni 2:20; 3:27; I Petru 4:13.

* Din dovezile Scripturii pe care le-am examinat până acuma dupăcum se vede trebuie să deducem, că nașterea de spirit și ungeră nu se întâmplă în același timp, că nu toți se ung, cari au fost născuți de spiritul sfânt; că clasa turmei mari nu se unge, și nu deaceia ajung cineva în clasa turmei mari că a pierdut ungeră. Dacă aceste concluzii au bază reală, atunci vom fi în stare mai bine ca până acuma să înțelegem, pentru ce sunt azi atât de mulți pe pământ, cari iubesc pe Domnul și se declară de urmași ai lui Isus Christos, și totuși nu sunt zeloși față de Domnul și cauza sa. Noi vedem, că în realitate numai un număr foarte restrâns sunt aceia cari se văd a fi pe deplin devotați Domnului. Motivul îl găsim în faptul, că partea cea mai mare dintre cei ce se declară că urmează pe Domnul nu au fost aleși și nici unși.

Mărginirea ungerii

* Că apostoli și aceia, cari au fost în strânsă legătură cu dânsii au fost unși, ne-o dovedește Scriptura. După moartea lor până la a doua venire a Domnului desigur numai puțini au fost unși. Dela Rusalii, și până la venirea doua a Domnului erau câțiva, cari au vestit pe Isus cel răstignit; ei însă în relație cu aceia, cari s'au declarat de urmașii Meșterului, erau foarte puțini; prin urmare aceasta arată, că numai puțini s'au împărtășit de ungeră. Prin aceasta desigur ne-am exprimat numai părerea bazată pe Scriptură și fapte.

* Domnul Isus Christos după a doua venire a sa a început la „curățirea drumului înaintea lui Iehova”. Cei ce în timpul acela s'au năzuit să cunoască voința lui Dumnezeu, s'au împărtășit de mai mare lumină. Adevărurile fundamentale timp îndelungat erau întunecate, dar în acel timp au fost redată celor consacrați și devotați Domnului, în care timp Christos a făcut curățirea drumului înaintea lui Iehova. Cu drept cuvânt se poate spune, că în acest timp Domnul a folosit în mare măsură pe fratele Russel, pentru punerea înaintea consacraților a acestor adevăruri pe cari Domnul ni le-a redat. El a vestit cu seriozitate și sărguință adevărul. El era fără îndoială unșul lui Dumnezeu și a fost credincios până la moarte.

Tot aceasta trebuie să spunem și despre alții, care în acel timp erau în legătură unul cu altul. Cu toate acestea cu greu se poate spune, că cei ce au cunoscut în acel timp adevărul, s'ar fi împărtășit toți și de ungeră spiritului sfânt.

* Lucrul aceluși timp l'a preumbrit experiența lui Ilie. Profetul Ilie, avea fără îndoială spiritul lui Dumnezeu, deoarece Elisei a dorit îndoitul spirit al lui Ilie, ceia a și primit. În Scriptură nu este însemnat istoria ungerii lui Ilie, aceia însă se vede clar, că el a fost înzestrat cu spiritul Domnului. Cu drept se poate spune, că Elisei închipuște pe aceia unși ai lui Dumnezeu, care în timpul preumbrit de Elisei, cu seriozitate și sărguință i-au parte la lucrarea bisericii lui Dumnezeu. Dar nu toți cei consacrați fac așa. Despre Elisei citim: „... Si pre Elisei fiul lui Șafat (Șafat înseamnă judecător ceia ce arată, că Elisei închipuște pe fii lui Dumnezeu, judecătorii tuturor) dela Abel Mehola, îl vei unge de profet în locul tău.” (I Regi 19:16) Deci foarte potrivit se poate deduce, că Elisei reprezintă pe aceia unși a-i lui Dumnezeu, cari în cursul perioadei Elisei a bisericii lui Dumnezeu, dovedesc cea mai mare măsură a spiritului Domnului. Mai departe din aceasta se poate susține cu drept, că în cursul perioadei Elisei a bisericii, unșii lui Dumnezeu vor executa lucrarea preamăririi Domnului.

Timpul de încercare

* Sfârșitul lucrului Ilie a fost cunoscut ca timp de multe probe și încercări. Iehova a trimis pe solul său, ca să gătească calea înaintea lui. El a pregătit drumul înaintea lui Iehova, și la sfârșitul acelei lucrări Domnul deodată a venit la templul său. (Maleahi 3:1) Aceasta a însemnat sfârșitul lucrării preumbrite de Ilie. În acel timp a venit asupra bisericii alese a lui Dumnezeu timpul probelor mari și după aceia a început lucrarea preumbrită de Elisei. Dumnezeu a prezis, că timpul venirii Domnului în templul său va fi cunoscut prin aspre probe, venite asupra bisericii. „Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui, și cine va putea sta când se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca leșia nălbitorului.” — Maleahi 3:2.

* Atunci a început judecarea fiilor lui Dumnezeu. Fii lui Levi închipuiesc potrivit aceasta și de obicei reprezintă pe aceia, cari în timpul acela s'au împărtășit de oarecare cunoștință a adevărului și au fost născuți ca copii lui Dumnezeu. Pentru examinarea acestor fii antitipici a-i lui Levi a venit Domnul în templul său, dupăcum citim: „Cum șade acela și topește și lămurește argintul, așa va lămuri el pre fii lui Levi, și ca aurul și argintul îi va curăți, așa că vor aduce lui Iehova daruri în dreptate.” — Maleahi 3:3.

* Din Scriptură reesă, că nu toți vor fi aprobați și nu toți vor sta tari în probă sau examinare, ci unii vor cădea în lipsă de credincioșie. Cei ce au stat neclintiți în probă, au fost și aprobați, pentru că cei aprobați „să ducă daruri în dreptate Domnului”. Apostolul ne lămurește, că aceste daruri în dreptate se aduc în serviciul pentru lauda și mărirea numelui Domnului, și cuprind în sine și devotamentul credincios și neclintit față de Dumnezeu. (Evrei 13:15) Se pare lămurit, că cei aprobați în timpul acela au fost aleși și unși.

* Dacă cei aprobați au fost unși cu ocazia acelor încercări, în consecință cei ce nu erau aprobați nici nu puteau avea parte de ungeră Domnului. Dacă concluzia este potrivită, atunci trebuie să ne așteptăm, că la venirea Domnului în templul său și de atunci încoa se vor arăta două clase deosebite. Această presupunere o dovedesc eve-

nimetele cari au avut loc dela acel timp incoace, pe cari le cunosc toti aceia, cari sunt credincioși față de Domnul.

¹⁵ Apostolii la Rusalii s'au împărtașit de ungerea spiritului sfânt. Ei atunci au început să predice popoarelor: „și s-au adaus în aceia zi ca la trei mii de suflete.“ (Faptele 2:41) Inșă însemnarea dumnezeiască nu ne arată, că toți cei trei, mii s'au împărtașit de ungerea spiritului sfânt. Revărsarea spiritului sfânt din acel timp a implinit profeția lui Ioel. (Ioel 2:28—32) Profeția aceia atunci s'a implinit întâi, sau în măsură mică. Dar mai târziu înainte de „venirea zilei mari și înfricoșate a Domnului“ trebuie să aibă loc o altă implinire a acestei profeții, se poate vedea din profeția lui Petru, care referindu-se la profeția lui Ioel a zis: „Și va fi în zilele din urmă zice Dumnezeu, că voi turna din spiritul meu peste orice trup, și vor profeți fii voștri și fiicele voastre, și tinerii voștri vor vedea vedenii și bătrânii voștri vor visa vise. Și anume peste robii mei și roabele mele voi turna în zilele acelea din spiritul meu și vor profeți.“ (Faptele 2:17, 18) Dovada scripturală a faptului că această profeție s'a implinit pe deplin după anul 1918, după venirea Domnului în templul său am publicat-o într'un număr din 1926 a revistei.

¹⁶ Implinirea acestei profeții înseamnă ungerea aleșilor lui Dumnezeu născuți de spiritul sfânt. Că această concluzie este portivită o dovedește: „Fii și fiicele voastre vor profeți, tinerii voștri vor vedea vedenii.“ Din aceste cuvinte după o simplă logică trebuie să deducem, că înseamnă aceia, că va veni un timp când adevărul va fi înțeles mai lămurit și cei ce-l vor înțelege, se vor îngriji, ca să comunice și altora vestea adevărului. Deci se pare de concluzie potrivită și în armonie cu Scriptura, că în cursul perioadei Ilie a bisericii lui Dumnezeu numai puțini s'au împărtașit de ungere dintre cei născuți de spirit, dar după venirea Domnului la templul său spiritul Domnului a fost revărsat „asupra toată carnea“, și anume asupra tuturor acelorora, care au primit aprobarea Domnului și au fost și aleși; iar cei care au fost astfel unși, au fost însărcinați cu predicarea, ceace au și făcut.

¹⁷ Profeția sus amintită a lui Ioel citată de Petru spune: „Tinerii voștri vor vedea vedenii.“ „Tinerii“ înseamnă cei tari și curajoși în Domnul. Despre aceștia a scris Ioan: „Vă scriu vouă tinerilor, fiindcă ați biruit pe cel rău.“ În armonie cu faptele, aceia cari dela venirea Domnului la templul său cu tărie s'au opus celui rău și organizației sale, și au servit cu sânguință Domnului, au primit o privire mult mai clară în scopurile lui Dumnezeu.

¹⁸ Profetul lui Dumnezeu a scris: „Iacă eu și copiii mei, pe care mi i-a dat Iehova. Suntem semme și minuni în Izrael dela Iehova Dumnezeul oștirilor, ce locuște pe muntele Sion.“ (Isaia 8:18) Dupăcum este arătat, Isaia și fii lui închipue pe acela pe care Iehova i-a ales. Într'o viziune, Isaia a văzut pe Domnul în templul său. (Isaia 6:1) Isaia astfel închipue pe aceia, care s'au împărtașit de ungerea spiritului cu ocazia revărsării spiritului sfânt; și aceasta corespunde profeției despre tineri, cari văd vedenii. Isaia cu ocazia viziunii a auzit următoarele cuvinte a Domnului: „Si auzit-am vocea Domnului ce zicea: pe cine să trimit, și cine va merge pentru noi? Si am zis: Iată-mă, trimite-mă. Și el zise: Du-te și spune poporului acesta: într'una veți vedea dar nu veți cunoaște, și într'una veți auzi dar nu veți înțelege. — Isaia 6:8, 9.

¹⁹ În acest timp Isaia a închipuit pe mulți din poporul lui Dumnezeu, care nu au dezvoltat activitate în vestirea adevărului; dar dupăce s'au împărtașit de curățire, aprobare și ungere, au auzit cuvântul Domnului și au lu-

at la cunoștință porunca lui, dupăcum arată acest text, aceia care au fost închipuiți prin Isaia au primit o poruncă hotărâtă, ca să meargă și să execute porunca. Ungerea înseamnă nu numai o denumire oficială, ci și o împuternicire pentru executarea lucrurilor în legătură cu slujba primită. Vedenia lui Isaia cade exact în același timp în privința timpului și al faptelor cu profeția lui Ioel și cu implinirea ei de mai târziu. Mai departe în ce privește implinirea timpului și al faptelor, este în armonie și cu profeția lui Maleahi despre curățirea fiilor lui Levi, ca cei aprobați să aducă daruri în dreptate Domnului.

²⁰ Nu dovedesc oare aceste texte scripturale, că dela 1870 până la venirea Domnului la templul său numai o mică ~~ceată~~ dintre acei cari au fost născuți ca fii lui Dumnezeu au fost unși de spiritul sfânt al lui Dumnezeu? Și că după venirea Domnului la templul său și după încorarea fiilor lui Levi antitipici, toți cei aprobați s'au împărtașit de revărsarea spiritului sfânt și au fost trimiși să facă lucrul Domnului, și prin urmare aceste înseamnă ungerea acelor înmăre a piciorilor lui Christ, cari cu bucurie vestesc adevărul?

Profeția ungerei

²¹ Domnul pe Isaia l'a folosit, ca să declare următoarea profeție: „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns ca să aduc vesti bune celor sărmari, m'a trimis ca să vindec pe cei zdrobiți la inimă. Ca să vestesc libertatea celor prinși. deschiderea închisoarei celor încătușați, ca să vestească anul îndurării lui Iehova și ziua răzbunării Dumnezeului nostru.“ (Isaia 61:1, 2) Această profeție a început să se implinească cu ungerea lui Isus, așa cum a și declarat El însuși. . . Că această profeție se va implini în deosebi și asupra „piciorilor sale“, aceasta se poate vedea din altă declarația a profetului.—Isaia 52:6, 7.

²² Profeția dela capitolul cincizecșinouă până la șasezecișunu arată, că aceasta vorbște mai cu seamă despre ungerea din timpul acela, când Domnul vine la templul său și pe cei aprobați îi strânge sub mantia fericirii (dreptății). Mantia dreptății este fără îndoială vestmântul oficial al oastei celor unși, tot așa și podoaba mirelui pe care o îmbracă cel uns. Cei aprobați cu ocazia venirii Domnului la templul său și cu ocazia încercării și curățirii fiilor lui Levi antitipici, au fost adunați sub mantia dreptății și împărtașiți de aprobare, lor le spune profetul: „Mă bucur în Iehova, sufletul meu este vesel în Dumnezeul meu, căci m'a îmbrăcat cu vestmântul mântuirii, m'a învelit cu mantia fericirii, ca pe un mire ce-și pune podoabe și ca pe o mireasă ce se împodobeste cu sculele ei.“ — Isaia 61:10.

²³ Aceasta corespunde exact cu implinirea din urmă a profeției lui Isaia despre ungere (Isaia 61:1—3) și arată ungerea acelorora, cari cu ocazia încercării lor de pe timpul când Domnul a venit la templul său au fost aprobați. Cei aprobați se bucură, deoarece așa vorbesc: „M'a învelit cu mantia fericirii. . . ca mirele ce-și pune podoaba.“ Cei aleși și unși acum sunt priviți ca membrele clasei miresei, și privilegiul lor este ca să se bucure și ca să preamărească numele lui Iehova, și să iele parte la implinirea profeției, „spiritul și mireasa zice: Vino!“ (Apocalips 22:17) Cei aprobați acum au tot motivul să se bucure, deoarece au asigurarea că sunt aleși și s'au împărtașit de ungerea Domnului și au fost însărcinați să-l reprezinte.

²⁴ Afară de aceasta tot Isaia a fost însărcinat să scrie și profeția despre rămășiță. Mărturia lui Isus Christos a fost incredințată rămășiței lui Dumnezeu, prin urmare a

și primit însărcinare pentru punerea mărturiei. (Apocalips 12:17) Dupăcum credem, Domnul în 1918 când a venit la templul său a început să facă socoteala cu servii săi, a sosit timpul acela când în mod deosebit trebuie pusă mărturie despre sfârșitul lumii și despre începutul împărăției lui Dumnezeu. Cine ar dori să fie imputernicit pentru executarea acestui lucru și pentru punerea mărturiei? Fără îndoială că acela, pe care Domnul după ce a venit la templul său, la găsit de credincios în probă, Fii lui antitipici au fost puși la probă, și cei aprobați au fost trimiși afară, ca să aducă daruri în dreptate Domnului, ei—dupăcum a prezis aceasta profetul—așa vorbesc către Domnul: Iată-mă! trimite-mă pe mine. Aceasta înseamnă pe aceia, asupra cărora a fost revărsat spiritul Domnului și cari ca urmare au fost și unși. Ei au primit vestmintele măntuirii, ce arată apartenența lor la Christos, și mânia fericirii (dreptății) ce înseamnă aprobarea lor, astfel ei au avut tot motivul să se bucure. De atunci ei vestesc laudă lui Dumnezeu.

25 Unșii adunați în templul lui Dumnezeu s'au împărțășit de vederea clară a adevărului. Faptele bine cunoscute se unesc pe deplin cu aceste concluzii trase din Scriptură. Dela 1918 poporul Domnului a avut parte de vederea mai lămurită a scopurilor lui Dumnezeu și ei au apreciat și s'au bucurat de fulgerele lui Iehova transmise prin Christos capul clasei templului.

26 Dupăcum se vede, Scriptura spriginește concluzia, că numărul celor unși în timpul dela apostoli până la venirea Domnului la templul său a fost foarte restrâns, dar după aceea, cu ocazia venirii Domnului la templul său a avut loc revărsarea spiritului sfânt și prin urmare ungerea tuturor celor aprobați, cari apoi au fost încredințați cu ducerea la îndeplinire a lucrului bisericii, preambrit de Elisei.

„Ceasul din urmă”

27 Cuvintele lui Isus dovedesc, că la sfârșitul lumii și în timpul venirii lui la templul său se vor ridica Christos și mincinoși. Deoarece „Christos” înseamnă pe unșul lui Dumnezeu, în consecință „christoșii mincinoși” sunt astfel de oameni, cari declară că ei sunt unși, dar în realitate nu s'au împărțășit de ungerea spiritului sfânt. Isus a zis: „Atunci dacă vă zice cineva: Iaca aici este Christosul sau acolo, nu credeți. Căci se vor ridica Christoși mincinoși și profeți mincinoși și vor de semne mari și minuni, încât se amăgescă dacă se poate chiar și pe cei aleși.” (Matei 24:23,24) „Aleșii” despre cari este vorba aici reprezintă pe cei aleși și unși, cărora le este încredințat pe pământ lucrul punerii mărturiei. Pe această caută să-i amăgescă astfel de oameni cari declară că sunt unși. Aceasta sprijinește pe mai departe și concluzia, că ungerea a fost mărginită până la venirea Domnului la templul său, ceiace dovedește și Ioan apostolul Domnului Isus. Cuvintele apostolului „aduc în legătură ungerea cu „ceasul, din urmă”: „Copii este ceasul de pe urmă, și dupăcum ați auzit, că vine Antichrist, și acum mulți s'au făcut Antichriști, de unde cunoaștem, că este ceasul de pe urmă.” — I Ioan 2:18.

28 Christoșii mincinoși sunt, de preferință Antichriști, deoarece susțin, că sunt unși, cu toate că în realitate nu sunt unși. Antichristul declară că lucrează în numele lui Christos, cu toate că activitatea sa nu corespunde cu cuvântul lui Dumnezeu, care poruncește vestirea împărăției lui Dumnezeu și lauda numelui lui Iehova. Ioan spune că aceste stări vor dovedi timpul ceasului din urmă. Apostolul mai adaugă următoarele: „Dintre noi au ieșit dar nu erau dintre noi, căci dacă ar fi fost dintre noi, ar fi rămas cu noi: ci ca să se arate că nu sunt toți dintre

noi.” (I Ioan 2:19) Acest text dovedește lămurit că în „ceasul din urmă” va fi o deosebire (desbinare).

29 Cei ce se deslipesc dela oastea unșilor, arată prin faptele lor, că ei nu erau unși. Prin urmare trebuie să ne așteptăm la o desbinare (despărțire) între aceia, cari într'adevăr s'au consacrat Domnului, și aceia care numai se declară, că s'au consacrat Domnului, dar nu desfășură nici o sânguință în cauza Domnului.

30 Apostolul mai spune în continuare următoarele: „Și voi aveți ungere dela cel Sfânt și toți știți.” Rătăcirea și amăgirea aleșilor, dupăcum a spus Isus, o încearcă christoșii mincinoși și profeții mincinoși, anume cei ce se țin de unși lui Christos, dar da fapt nu au fost unși. Cei unși văd și înțeleg adevărul.

31 Apostolul spune mai departe: „Nu v'am scris vouă fiindcă nu știți adevărul, ci pentru că îl știți și că orice minciună nu este din adevăr... Aceasta v'am scris despre cei cari vă amăgesc pe voi. Și ungerea pe care ați luat-o dela dânsul rămâne în voi, și nu aveți trebuință ca să vă învețe cineva, ci după cum ungerea lui vă învață despre toate, și adevărat este și nu minciună, și după cum v'a învățat rămâneți într'ânsul.” — Ioan 2:18—27.

32 Mărturia lui Isus conține aceia, că în timpul când trage la socoteală pe servii săi, când vine la templul său, se va arăta o clasă a credincioșilor, pe care El îi numește de „servi înțelepți și credincioși”, pe care clasă apoi El o pune de îngrijitoare asupra intereselor împărăției. Prin aceasta este arătat lămurit însărcinarea, cu care va fi încredințată o clasă anumită, și aceasta arată, că aceia cari fac parte din această clasă, sunt unșii lui Iehova. Isus a mai declarat pe mai departe, că tot în acel timp se va arăta și o clasă a „servului rău.” Acel serv rău nu va fi uns. Aceasta se întâmplă cam în acel timp, când „servii buni și credincioși” ai Domnului primesc talantul neglijat, pe care chiar din această cauză îl i-a Domnul dela cei necredincioși, (Matei 25:26) Aceasta asemenea dovedește, că unii au fost unși, iar alții nu.

33 Scriptura arată hotărât, că prinzioneri nu se împărțășesc de ungerea Domnului. Asemenea se pare potrivit și cuminte presupunerea, că nici cei „caldiceii” nu s'au împărțășit de ungerea Domnului, pentru că altfel nu ar fi muștrați cum urmează: „Astfel fiindcă ești încropit, adeva nici fierbinte nici rece, am să te vărs din gura mea. Pentru că zici sunt bogat și am fost înbogățit și n'am trebuință de nimic, și nu știi că tu ești muncitul și vrednic de plâns și sărac și gol și orb. Te sfătuesc să cumperi dela mine aur lămurit de foc ca să fii bogat, și vestminte albe ca să fii îmbrăcat, ca să nu fie arătată rușinea goliciunii tale și alifie de ochi, să-ți ungi ochii ca să vezi.” (Apocalips 3:16—18) Faptul, că se face aceasta muștrare, înseamnă, că după această muștrare cei caldiceii vor avea ocazie ca să se trezească și să execute porunca Domnului dată lor și să se împărțășească de aprobare și ungere.

34 Intr'o altă iconă Domnul arată aceasta prin haina de nuntă. Este o presupunere fără minte, că Domnul ar chema pe oricine la nuntă, care nu a făcut legământ pentru facerea voiei sale: „Iar împăratul intrând spre a privi pe oaspeții văzu acolo un om ne fiind îmbrăcat în haină de nuntă; și-i zice: prietene cum ai intrat aici ne având haină de nuntă? Iar el tăcu. Atunci împăratul zise slujitorilor: legându-i mâinele și picioarele aruncați-l în întunerecul cel din afară, acolo va fi plângere și crâșnirea dinților. Căci mulți sunt chemați, dar puțini aleși.” (Matei 22:11—14) Aceia cari au desbrăcat haina de nuntă, adeva nu au purtat-o atunci când Domnul a venit la templul său, nu au dobândit nici aprobarea Domnului, prin urmare nu s'au împărțășit nici de ungere.

³⁵ În veacul nostru multe milioane de oameni se susțin de creștini. Inșă acest nume li poartă pe nedrept. Deoarece „Christos” înseamnă unsul lui Dumnezeu, este evident, că nu se poate numi creștin pe drept nimeni, dacă nu este în Christos și nu este uns. În adevăratul înțeles al cuvântului pe aceia li putem numi pe drept creștini, cari sunt în Christos și s'au împărtășit de ungera Domnului. Căci ne-am făcut părtași ai lui Christos, numai dacă vom fi ținut începutul temeinic al încrederei până la sfârșit.—Evrei 3 : 14.

³⁶ Rezumatul se poate înșira prin următoarele cuvinte: Apostolii și aceia, cari erau în strânsă legătură cu dâșii, s'au împărtășit de ungera spiritului sfânt al lui Dumnezeu; după moartea lor și în cursul veacurilor ce au urmat până la venirea a doua a Domnului, numai în număr restrâns s'au împărtășit de ungera spiritului sfânt; la a doua venire a sa, Domnul Isus Christos a făcut lucrul „pregătirei drumului înaintea lui Iehova”, dupăcum a prezis aceasta profetul Maleahi, și în care timp numai un număr restrâns a fost uns dintre cei născuți de spirit, și aceștia și-au și luat partea cu credincioșie din lucrul lui Ilie; iar când Domnul a venit la templul său, a început să facă socotală cu cei consacrați și născuți de spirit, și pe cei ce i-a găsit vrednici de aprobarea sa, i-a ales și uns; atunci a avut loc împlinirea deplină a profeției lui Ioel despre revărsarea spiritului sfânt asupra a toată carnea; aceasta înseamnă, că toți cei aprobați au fost unși de spiritul sfânt și au început vestirea adevărului în înțelesul imputernicirii; pe cei căldicei trebuie avertizați, că numai aceia pot avea parte de ungera spiritului, și numai aceia pot să ieie parte la lucrarea pe care Domnul a pregătit-o pe seama dâșilor, care se ridică; la venirea Domnului la templul său unșii formează clasa „servului înțelept și credincios”, care clasă este preumbrită și în profeția lui Isaia, întrucât „cheia casei lui David a fost încredințată lui Eliackin” (Isaia 22 : 20—22); aceștia sunt aleși Domnului și ei se vor și deosebi prin ungeră.

³⁷ Sunt oare aceștia pregătiți complet pentru membri ai casei regale a lui Iehova? Din Scriptură se poate vedea clar, că mai au de făcut încă ceva.

Intrebări pentru studiul berean

- 1—3. Cine zidește casa regală a lui Iehova? Din ce constă? Ce spune apostolul Pavel despre ea? Care este miezul dovezilor apostolului în Romani 6 : 3, 5? Cum a preumbrît aceasta cei doi țapi din ziua ispășirii?
4. Arată armonia, Romani 8 : 16, 17 cu cele dinainte!
5. Din care punct de vedere arată aceasta Romani 12 : 1?
6. Explică înțelesul cuvântului „noi” din Efeseni 2 : 10!
7. Cu considerare la textele scripturale de până acuma, explică faptul, că între creștinii nominali pentruce sunt atât de puțini cei ce s'au consacrat pe deplin Domnului?
8. Ce se vede sigur în privința numărului puțin al celor unși dela Rusalii până la venirea doua a Domnului?
9. Ce binecuvântări s'au revărsat asupra celor consacrați și credincioși a-i Domnului în timpul „pregătirei drumului înaintea lui Iehova”? Ce se pare cuminte despre numărul celor unși în acest timp?

10. Descrie clasa preumbrită de Ilie și lucrarea preumbrită prin experiențele sale! Ce închipue împrejurarea aceea, că Elisei a fost uns în locul lui Ilie? Ce a arătat înainte aceea, că Elisei a cerut măsura doită a spiritului lui Ilie.

11, 12. Ce scop a urmărit lucrarea preumbrită prin Ilie? Ce arată Maleahi 3 : 2 în privința experiențelor bisericii lui Dumnezeu la venirea Domnului în templul său? Explică Maleahi 3 : 3!

13. Arată scopul probei sau examinării, care a făcut „curățirea și lustruirea”!

14. Ce rezultat a avut această probă?

15. Ce s'a întâmplat la Rusalii? Ce însemnătate au aceste evenimente?

16, 17. Descrie urmarea „revărsării spiritului sfânt asupra toată carnea”! Când se împlinește aceasta în mare măsură?

18—20. Pe cine închipue Isaia și fii săi? Ce închipue vedenia lui descrisă în 6 : 1? Explică versetele 5, 8 din Isaia cap. 6! Arată, că profeția lui Ioel și împlinirea acesteia sunt în armonie! Ce arată aceste texte în privința ungerii dela 1875 până la 1918?

21. Arată împlinirea profeției din Isaia 61 : 1! În ce relație este cu aceasta Isaia 52 : 6, 7?

22, 23. Cum s'a împlinit Isaia 61 : 10? Când s'a întâmplat aceste? În ce relație este aceasta cu versul 3 din acelaș capitol și cu versul 17 din Apocalips 22 capitol?

24, 25. Cui a fost încredințat mărturia D-lui Isus Christos? Descrie ce s'a întâmplat în privința aceasta la venirea Domnului la templul său? Ce fapte se pot vedea, cari arată împlinirea profeției lui Isaia 6 : 8?

26. Ce concluzie se poate privi de potrivită Scripturii, dela timpul apostolilor până la venirea Domnului la templul său?

27. Ce să înțelegem sub expresia „Christoși mincinoși”? Ce sub expresia „aleși”? Arată armonia dintre Matei 24 : 23, 24 și I Ioan 2 : 18!

28, 29. La ce clasă se referă I Ioan 2 : 19?

30, 31. Explică ce înțelegem sub „ungerea dela cel Sfânt”, despre care vorbește Ioan? Cine sunt aceia, care au această ungeră? În ce înțeles știi ei toate?

32. Ce sunt interesele Domnului, despre care vorbește Matei 24 : 17? Cine alcătuesc „servul înțelept și credincios”? În ce privință este „înțelept și credincios” acest serv, că la venirea Domnului la templul său, l'a pus de îngrijitor peste întreaga avuție a sa? Ce arată faptul, că Isus a vorbit despre un „srev bun și credincios” și despre altul „rău și necredincios”?

33. Arată oare „prinsionerii” și „cei căldicei” s'au împărtășit de ungeră?

34. Explică parabola, despre haina de nuntă!

35. Arată înțelesul adevărat al cuvântului „Christos” și fost-a acel cuvânt aplicat potrivit?

36. Spune pe scurt, că după o presupunere logică cum a progresat ungera martorilor lui Iehova dela Rusalii, până azi!

37. Ce datorințe arată textul nostru, pe cari cei chemați și aleși trebuie să le împlinească, ca să poată fi la urmă membri în casa regală a lui Iehova?

W. T. 1. Martie 1930.

Altarul Lui

Doamne a mea dorință e,
Ca credincios să te servesc
Până am un strop de sânge
Numele Tău să-l măresc.

Al Tău nume drept și sfânt
Tu acum vei să-l mărești
Oh primește viața mea
În acest scop s'o folosești.

Nu-mi respinge a mea rugă
Inima mea Tu bine o vezi,
Nu vreau cu alta răsplată
Permitem să te onorez.

Casa regală a lui Iehova

„Aceștia se vor război cu Melușelul, și Melușelul îl va birui, pentru că El este Domnul domnilor și Regele regilor, și cei împreună cu dânsul sunt chemați, și aleși și credincioși.” — Apocalips 17 : 14.

Partea V-a

Între toate Instituțiunile lui Iehova, casa sa regală este mai aproape de dânsul și aceasta este cea mai importantă în universul întreg. Iehova i-a dat lui Isus Christos scumpul său și căpetenia casei sale, un nume mai presus de orice alt nume, afară de cel al lui Iehova. A ordonat, ca în fața acestui nume să se aplece toate creaturile iar casa regală, și tote lucrurile în relație cu ea, să servească mărirea Marelui Creator. Dumnezeu s'a îngrijit de casa regală, și aceasta l'a costat mult. Pe mulți dintre fiii oamenilor i-a făcut de fii ai săi, pe cari i-a împărțit de ocazia ca să devină membri a-i casei sale regale. Dintre aceștia pe unii i-a ales, i-a uns și a timpului stabilit această sămânța împărătească va fi unealta prin care se vor binecuvânta toate neamurile de pe pământ.

• Pentru necredințioșii unora din creaturile sale, Dumnezeu a trebuit să jertfească pe fiul său iubit: și deoarece Dumnezeu a chemat pe unii dintre oameni, pe cari îi va împreuna cu fiul său în lucrarea rezidirei lumii, este sigur, că pretinde credințioșie neștrămutată dela dânsi. Aceaste înseamnă, că după ce cineva s'a născut de spiritul lui Dumnezeu, a fost chemat, ales și uns, înainte să fie înălțat în casa regală a lui Iehova, trebuie să-și dovedească credințioșia. Importanța credințioșiei nu se poate arăta indeajuns. Promisiunea mării și a gloriei sună numai celor credincioși. Celor chemați, aleși și unși le este scris: „Fii credincioși până la moarte și-ți voi da coroana vieții.” — Apocalips 2 : 10.

Purtarea de toate zilele

• Unii dintre cei născuți ca fii lui Dumnezeu au crezut, că ei din puterea lor proprie se pot pregăti pentru gloria cerească prin aceia, că dovedesc o purtare cinstită, curată, nobilă și dreaptă. Pavel în scrisoarea sa către Corinteni așa zice: „Sau nu știți că nedreptii nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu? Nu fiți rătăciți; nici desfrânați, nici idolatri, nici făptuitori de adulter, nici moleșiți, nici cei cari curvesc cu parte bărbătească, nici furi și nici cei porniți, spre orice fel de inavușire, nici bețivi, nici infruntători, nici răpitori, nu vor moșteni împărăția lui Dumnezeu.” (I Corinteni 6 : 9—10) Mai departe spune: „Pentru că voi fraților ați fost chemați, ca să fiți de sine stătători; numai nu întoarceți starea de sine spre pornire pentru trup, ci slujiți-vă unii pe alții în iubire.” (Galateni 5 : 13) În urmă așa vorbește către adunarea lui Dumnezeu: „Lepădați dar acum și voi toate; mânie, aprindere, răutate, defăimare, vorbire desprețuitoare din gura voastră. Nu vă mințiți unii pe alții...” (Coloseni 3 : 8, 9) În alt loc așa mustră biserica aleasă: „Căutați pacea față de toți și sfințenia, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu.” Aceste citate vorbesc lămurit și fără ocice explicare, și arată cari sunt lucrurile acelea, cari ar împiedeca pe oricine, ca să intre în împărăția lui Dumnezeu.

• Mulți consacrați s'au amăgit prin aceia, că va avea o intrare bogată în împărăția lui Dumnezeu, dacă se va feri de lucrurile rele amintite mai sus, anume, dacă va trăi o viață cinstită morală, se va purta cinstit în cugete, vorbiri și fapte, va trăi cu fiecare în pace și se va purta în dreptate cu oamenii; au crezut, că prin aceasta își pot dezvolta un caracter desăvârșit. Natural, că toți aceia care au intrat în legământ cu Dumnezeu. — după-

cum am și amintit — trebuie să se țină de sfatul amintit al apostolului. Trebuie să țină sfaturile Scriturii, și trebuie să se poarte cinstit, de treabă și curat; în toate zilele trebuie să se silească cu toate puterile sale, ca să țină regulile purtării drepte și cinstite; dar chiar după ce împlinește toate aceste cerințe, prin aceasta n'a ajuns încă nici măcar la începutul drumului pentru câștigarea promisiunii chemării cerești a lui Dumnezeu.

• La timpul său revista a declarat, că nimenea nu poate să desvolte în corp un caracter desăvârșit, unii au explicat tendențios (cu rea voință) aceasta și au înțeles, că creștinul poate să trăiască cât se poate de ușuratic și să se poarte oricum, numai să fie activ în lucrul Domnului. Dar nimic nu este atât de departe de adevăr și dela declarația revistei decât această tălmăcire greșită.

• Revista numai aceia a voit să accentueze, că numai printr'o purtare cinstită și morală, nimenea nu va ajunge în vre-o slujbă a împărăției. Natural, că trebuie să aibă un creștin această purtare bună, dar cu mult mai mult trebuie să facă decât atâta. Creștinul trebuie să facă cu hotărâre ceia ce îi prescrie Scriptura. Nu se poate sprijini pe dreptatea sa, deoarece dreptatea sa numai dela Dumnezeu poate veni, și anume numai prin vrednicia Domnului Isus Christos. Dacă se sprijinește pe dreptatea sa, atunci el susține mai mult decât ar trebui despre sine, și uită, pentru ce a chemat Dumnezeu oameni cu chemarea cerească. După ce s'a născut de fiul lui Dumnezeu, și a auzit chemarea și a primit-o, trebuie să-și dovedească devotamentul deplin față de Dumnezeu și față de cauza sa, înainte ce ar fi ales și uns. Iar după alegerea și ungerea lui încă înainte de ce ar putea deveni membru al familiei regale, trebuie să-și dovedească credințioșia.

• Despre cei aleși Petru spune următoarele: „Fiindcă sunteți fii ai ascultării, neasămânându-vă poftelor de mai înainte în neștiința voastră, ci după sfântul, care v'a chemat, fiți și voi sfinți în orice mers al vieți, pentru că scris este: fiți sfinți, pentru că sfânt sunt eu.” (I Petru 1 : 14—16) Până când omul este în corp, nici în vorbire și nici în fapte nu poate fi desăvârșit. Dacă cineva ar zice, că s'ar putea face atât de desăvârșit, ca să nu păcătuiască, acela, după cum spune apostolul numai se amăgește pe sine, și nu este într'ansul adevăr.—I Ioan 1 : 8.

• În privința iubirii cere Dumnezeu desăvârșire; aceasta înseamnă devotament ne egoist față de Dumnezeu. (Coloseni 3 : 14) O creatură nouă în trupul pământesc numai în această privință poate fi desăvârșită. Când Dumnezeu chiamă, alege și unge pe cineva, aceasta înseamnă, că respectivul este chemat și este adus pe partea Domnului; dela această clipă trebuie să fie sfânt adică consacrat pedepin lui Dumnezeu și cauzei sale. Trebuie să fie credincios față de Dumnezeu, și dacă nu face destul datorințelor pe care le-a luat asupra sa prin ungerea spiritului lui Iehova, atunci nici nu este credincios. Atât timp cât petrece pe pământ, cu ungerea și-a asumat îndeplinirea unei slujbe sau datorințe, aceste lucruri trebuie să le execute cu credințioșie înainte ce Dumnezeu îl pune ca membru al casei sale domnilor. Este de mare importanță, ca cel chemat, ales și uns să înțeleagă, ce cere dela el datorința pe care i-a impus-o ungerea, în viața lui pământească, și să se silească din toate puterile să împlinească aceasta.

Pentru ce ales?

• Pentru ce a ales și uns pe unii Dumnezeu? Numai pentru aceia, ca să-i mântue și să-i ducă în cer, ca să domnească împreună cu fiul său iubit? Apostolul răspunde prin următoarele cuvinte: „Dar voi sunteți o seminție aleasă, preoție împărătească, neam sfânt, popor al său dobândit, ca să vestiți virtuțile celui ce v'a chemat din întunerec la lumina Lui minunată.” (I Petru 2:9) După ce creatura nouă a fost chemată afară din întunerec „trebuie să desbrace faptele întunerecului și să îmbrace armele luminei”, „trebuie să se curățească de murdăria sufletului și a trupului” și „în frica lui Dumnezeu” să-și ducă la îndeplinire „sfințenia” (Romani 13:12; II Corinteni 7:1) Ca să poată face aceasta, creatura nouă trebuie să fie pedepălin devotată lui Dumnezeu — care l'a chemat afară din întunerec — și să-i vestească preamărirea.

10 Nicăiri nu este scris, că cineva este chemat numai pentru ca să-și desvolte un caracter desăvârșit ce se poate folosi în cer. Stă însă scris, că trebui să părăsească faptele întunerecului și în consacrare deplină față de Dumnezeu trebuie urmat o purtare dreaptă. Unul ca acesta trebuie să se poarte demn de chemarea la care a fost chemat. (Efeseni 4:1) Aceasta însă nu o va ajunge prin aceea, că se complăce în calitățile sale minunate și încearcă să le îndrepte. Însă cu cât mai mult este dovedit, că a fost ales pentru un anumit scop!

Pentru a vesti

11 Cei unși au misiunea — adică li se poruncește — ca să vestească evanghelia adevărată. „Spiritul lui Iehova Domnul este asupra mea, fiindcă Iehova m'a uns, ca să binevestesc celor sărmani, m'a trimis ca să vindec pre cei zdrobiți la inimă; ca să prochiem libertatea celor prinși.” (Isaia 61:1) Nici o abatere sau excepție nu este de sub această regulă. Deosebirea de gen nu se socotește între cei unși. (Galateni 3:28) Această nicidecum nu se contrazice cu următoarea declarație a apostolului: „Iar femeii nu-i dau voie să învețe, nici să stăpânească pe bărbat, ci să fie în liniște.” — I Timotei 2:12.

12 În acest text din urmă, Pavel vorbește numai despre regula în adunare. El zice, că nu, permite femeii, ca să învețe pe bărbat. Aceasta își are motivul, pe care-l cunoaște Domnul. Aceasta însă nu împiedică nici pe bărbații unși și nici pe femeile unse, ca să ia parte la vestirea evangheliei împărăției lui Dumnezeu. Vestirea nu se face numai prin coferințe. În timpul prezent, modul cel mai bun pentru răspândirea adevărului se face prin răspândirea tipăriturilor. După cum se știe, partea cea mai mare a vestirii o fac femeile din clasa celor unși. Unii bărbați s'au ținut mai importanți, decât le permite Scriptura, și nu iau parte la răspândirea tipăriturilor din casă în casă. Cea mai mare parte a acestui privilegiu, Domnul a dat-o femeilor, și le-a binecuvântat în mare măsură.

13 Scriptura și faptele arată, că acela pre care Domnul l-a uns trebuie să-și dovedească credințioșia prin aceea, că oricând i se dă ocazie, vestește cuvântul adevărului. Natural, că sunt și astfel, cari din cauză trupească sau altceva sunt împiedecați, ca să ia parte activă la această lucrare. Domnul cunoaște împrejurările, și fără îndolală nu pretinde alta dela dănsii decât serviciul potrivit ocaziilor care i se pun înainte. În această privință fiecare să se examineze și să se judece pe sine.

14 Dacă cineva se mărginește numai la predicare, ca prin aceasta să se mândrească de știința și să arate importanța sa proprie, acela nu-și îndeplinește datorința. Unșii au fost aleși și însărcinați să vestească lauda lui

Dumnezeu, care l-a chemat și uns. Pavel, ca unsul lui Dumnezeu a zis: „Dacă vestesc evanghelia lucrul acesta nu este pentru mine o pricină de laudă, ci trebuie s'o vestesc; și vai de mine dacă nu vestesc evanghelia.” Aceasta înseamnă, că unși nu ar putea fi credințioși față de Domnul, dacă nu ar vesti evanghelia dacă li se dă ocazie. În acel timp a scris Pavel către frații săi: „Călcați pe urmele mele, intrucât și eu calc pe urmele lui Christos.” (I Corinteni 11:1) Isus a zis, că Dumnezeu l'a uns să predice evanghelia, ceia ce a și făcut. (Luca 4:18) Când dă Domnul ocazie asemenea trebuie să faci toți cei ce sunt unși.

Răspundere

15 Apostolii au avut o răspundere mai mare în ce privește starea lor de încredere față de Dumnezeu și Christos. Această stare s'a născut în urma ungerii lor, ce i-a înzestrat cu autoritatea de a vesti împărăția lui Dumnezeu. Deoarece au avut lumina adevărului și au fost însărcinați cu vestirea evangheliei, așa au trebuit să facă. Această răspundere apoi dela timpul lor până la prezența a doua a Domnului a fost transmisă altora; cari au fost unși, și anume după măsura luminei ce au primit la timp. Iar după ce a sosit sfârșitul lumii, și Domnul s'a întors să facă socoteală cu servii săi, a început să facă socoteala; unii cari au fost găsiți credințioși au fost adunați în clasa templului și răspunderea lor este mai mare. Aceștia nu pentru dreptatea lor proprie s'au împărțășit de aprobare și au fost adunați în templu, ci deoarece au dovedit credințioșie în lucrurile cari le-au fost încredințate. (Matei 24:45, 46; 25:21) Sluga rea sau necredințioasă a fost aruncată afară în întunerec din afară. Se putea spera, că credințioșii sau aprobați vor primi o mai mare lumină, și această speranță li s'a împlinit.

16 Regele uns al lui Dumnezeu care a fost închipit prin „piatra” desăvârșită, a fost așezat înaintea celor unși și Dumnezeu asupra acestei „pietre” a lăsat să strălucească lumina sa desăvârșită. Această lumină se refrânge și cade asupra aceluia cari formează clasa templului, cari prin aceasta jung în posesiunea luminei mai mari. (Vezi Zaharia 3:9) Pentru ce se dă mai mare lumină celor din clasa templului? Sau numai se împărțășesc de vedenia viitorului lor glorios? Desigur nu numai pentru aceasta. Este drept, că ei se bucură de lumina mai mare și de gloria viitoare a împărăției; dar ei văd și ceea, că lumina mai mare cere și mai mare răspundere.

17 Acuma fiecare uns este într'o stare de încredere față de Dumnezeu și Isus Christos. Toate bunurile sale de pe pământ adică interesele împărăției, Domnul le-a încredințat acestor unși. Dacă s'a cerut credințioșie dela servitor încă înainte de intrarea lui în templu, după intrarea Domnului în templu se cere o credințioșie și mai mare. Prin urmare unșii cu credințioșie trebuie să-și îndeplinească condițiunile încredințării lor. Unșii fără îndolală pentru aceea au parte de mai mare lumină, ca să poată vedea datorințele și lucrurile ce au de îndeplinit. Ei trebuie să țină înaintea ochilor lucrul ce se cere dela dănsii. Datorința sfântă a revistei este, ca să atragă atenția asupra acestor lucruri și să arate ce cere cuvântul Domnului. Scopul este nu numai punerea cărților în mâinile poporului, ci dorim îndeosebi să încurajăm pe frați spre îndeplinirea condițiunilor încredințării lor.

„Această evangheliă”

18 O parte a încredințării celor unși este stabilită de cuvântul lui Isus: „Și se va predica această evangheliă a împărăției tuturor popoarelor spre mărturie, și după aceea vine sfârșitul.” (Matei 24:14) Aceasta dovedește cu hotărâre, că mărturia trebuie să se facă înainte de

sfârșitul lumii. Cui a încredințat Dumnezeu această lucrare a măntuirii? Desigur servilor săi unși, deoarece servul trebuie să reprezinte interesele împărăției. Domnul pretinde credincioșie în acest lucru. Această vesteire a evangheliei nu țintește numai un scop. Conform textului sus menționat trebuie să se pună mărturie; iar alte texte detaliază și aceia, în fața cărora trebuie să se pună mărturia.

„Steag poporului”

10 De multe secole Satan este dumnezeul lumii aceia. El a folosit pe reprezentanții săi diferiți să orbească poporul față de adevăr, și să-l instreineze de Iehova. Prin faptul, că Iehova dă în știre scopul său de cu vreme, dorește ca să ajute poporul să cunoască adevărul, ca în timpul său fiecare să aibă ocazie, ca să se supună lui Dumnezeu. Pe unii îi luminează chiar acum. Popoarele au învățat învățăturii greșite veacuri de-a rândul, în care s'au împiedecat. Acum Dumnezeu descopere unșilor săi faptul, că a pus pe tron pe regele său și a sosit timpul întemeierii împărăției sale. Așa vorbește către unșii săi: „Treceți, treceți prin porți! Pregătiți drumul poporului! Înălțați, înălțați calea! Scoateți afară pietrele! Înălțați steag poporului!” — Isaia 62 : 10.

11 Aceasta constituie o parte a însărcinării pentru vestirea evangheliei. Unșii trebuie să urmeze drumul, care conduce în împărăția reprezentată prin porți. Asupra acestei împărății unșii trebuie să atragă atenția poporului prin purtarea lor, și tot unși sunt încredințați să pregătească drumul înaintea poporului, intrucât vorbesc poporului despre împărăție și despre scopul lui Dumnezeu, că dorește să elibereze pe popor. Unșilor a poruncit Dumnezeu, ca să strângă pietrele de poticnire a învățăturilor false și să facă cunoscut poporului adevărul.

12 Lor le sună porunca, să ridice steag, intrucât arată faptul, că numai pe calea și prin mijlocul lui Dumnezeu va fi scăpată omenirea de sub apăsare. Pentru a putea face acest lucru, Domnul s'a îngrijit de masini, materiale și oameni, ca să scrie cărți și alte tractate de învățământ și să le pregătească, și a făcut posibil, ca aceste să fie tipărite în mai multe limbi, ca să se pună mărturie înaintea poporului. Privilegiul binecuvântat al rămășiței este acela, că pot răsbândi vestea Domnului despre adevăr. În acest lucru se cer credincioșie.

Război

13 În poruncă stă scris, că cineva trebuie să vestească și „ziua războiului lui Iehova”. Aceasta unșii trebuie să o facă. Trebuie vestit războiul lui Dumnezeu față de nedreptățile, dar mai cu seamă față de Satan și organizația sa blestemată. Una din cele mai mari adevăruri descoperite clasei templului cu ocazia deschiderii templului, a fost faptul, că Satan are o organizație nelegiuită, și Dumnezeu asemenea are o organizație, al cărei cap este Isus Christos. Oare pentru ce descopere Iehova aceste mari adevăruri unșilor săi? Fără îndoială pentru aceia, ca să poată explica altora lămurit aceste două organizații și acel scop al lui Dumnezeu, că El are de scop să nimicească această organizație nelegiuită și dorește să întemeieze dreptatea aici pe pământ.

14 Fiindcă unșii sunt încredințați, ca să vestească poporului, că ce este organizația lui Satan, și că Dumnezeu are de scop să o nimicească, unșii trebuie să fie credincioși în vestirea acestui adevăr. Unși văd, că organizația văzută a lui Satan constă din trei elemente fundamentale, și anume din cea politică, financiară și religioasă, care stau în strânsă legătură una cu alta pentru apăsarea poporului. Neglijarea publicării acestei știri, ar dovedi necredincioșie față de Dumnezeu. Astfel când mar-

torii unși demască organizația lui Satan, își atrag prin aceasta mânia dușmanului și al uneltelor sale asupra dănilor. Să nu uităm însă, că organizația Diavolului poartă războiul împotriva Regelui, și acela care în luptă și la învingere stau de partea lui Christos, a Regelui, nu numai sunt chemați și aleși, dar trebuie să fie și credincioși în îndeplinirea datorinței lor. Domnul declară hotărât, că cel ce cunoaște adevărul se face părtaș cu cel fărădelege, dacă se uită liniștit și fără să cârtească, cum întorc servi Diavolului pe oameni dela Dumnezeu. — Psalm 50 : 18—20.

„Prinsonieri”

15 Încredințarea poruncește unșilor îndeosebi aceia, ca să „prochieme libertatea celor prinși, și deschidera închisoarei celor încâtușați.” Aceasta trebuie să o facă ei prin vestirea adevărului. Prinsonieri nu sunt unși, însă ei sunt copii născuți de spiritul lui Dumnezeu și se află în temnițele sistemelor religioase. Ei văd nedreptățile ce sunt acolo și strigă către Domnul și El ascultă strigătele lor și le vestește hotărârea sa de a-i elibera. (Psalm 79 : 8—13; 102 : 20) Domnul ne-a ajutat să confecționăm produse literare și să folosim radiofonie, ca să comunicăm prinsonierilor adevărul despre împărăție, în urmă trimite pe solii săi unși în fiecare casă, ca să-i mângâie. Domnul, unșilor le-a dat privilegiul și datorință, ca astfel să-și dovedească devotamentul față de El, și să-și îndeolinească datorințele în legătură cu ungera lor. În această lucrare trebuie să fie credincioși.

În Sion

16 Din încredințare reeșă încă, că mai trebuie să facă o lucrare și încă trebuie să ajute și pe cei din Sion. Omul foarte ușor își poate neglija privilegiile. Neglijența este un delict față de Domnul și călcarea condițiilor legământului. Pentru aceasta zice Domnul unșilor săi următoarele: „Strigă cu gură mare nu te opri, ca o trâmbiță înalță vocea ta, și spune poporului meu fărădelegile lui, și casei lui Iacob păcatele sale.” (Isaia 58 : 1) Aceasta și alte texte arată, că și în Sion vor fi unși, și trebuie scuțurați, ca să se trezească și să se folosească de privilegiul lor și pentru aceasta trebuie să fie avertizați. Unșii trebuie să fie credincioși în această parte a lucrului.

17 Fără discuție trebuie să știm că azi sunt cu mult mai mulți, decât oricând aceia, pe cari Satan i-a amăgit. Milioane sunt în întunecime dintre aceia, cari se declară de urmașii lui Christos. Sunt unși, cari se declară că sunt învățătorii cuvântului lui Dumnezeu, dar cu toate acestea ei tăgăduesc în public supremația lui Dumnezeu, sângele lui Christos și scopul dumnezeesc al mântuirii. Acești învățători falși își pun înaintea părerile lor proprii, că omul din propria lui putere poate să se mântue și poate să se edifice. Sistemele diferite religioase constituie fără îndoială o parte a organizației lui Satan, și Dumnezeu a dat în știre hotărârea sa de a nimici aceste organizații.

18 Iehova nu face nimica în secret și ascuns. El dorește, ca lumea să fie lămurită despre scopul său, și pentru aceasta își exprimă scopul, că trebuie pusă mărturie înaintea poporului, ca prin aceasta poporul să aibă ocazie să înțeleagă, că El este singurul adevărat, veșnic și Dumnezeu, Cel Prea Înalt, mântuitorul și eliberatorul omenirii. Unșii săi sunt încredințați cu executarea acestui lucru; aceasta este mărturia lui Isus Christos încredințată rămășiței unse. Aceasta este clasa, care ține poruncile lui Iehova, care pune mărturie, și care trebuie să sufere atacurile dușmanului. (Apocalips 12 : 17) Nu caută să se unească cu vre-o parte a organizației Diavolului, deoarece stă cu totul de partea lui Iehova. Pentru

aceasta spune Dumnezeu unșilor săi: „Și Dumnezeu strein n'a fost între voi, și voi sunteți martorii mei, zice Domnul, că eu sunt Dumnezeu.” — Isaia 43 : 12.

28 Aceste și alte citate arată, că această mărturie unșii trebuie s'o pună chiar înainte de războiul mare al Dumnezeului Celui Alotputernic, în care război Isus Christos va învinge. Dumnezeu spune acestor unși: „Eu pun cuvintele mele în gura ta, și te acopăr cu umbra mânie mele, ca să întind ceruri noi și să întemeiez un pământ nou, și să zic Sionului: Tu ești poporul meu!” (Isaia 51 : 16) Prin aceasta nu numai că asigură Domnul pe unșii săi, că ei au fost într'adevăr încredințați cu mărturia lui pe pământ, ci s'a îngrijit și de ocrotirea necesară pentru dânși. El i-a adunat la locul său scutit; și dacă rămân acolo, vor sta în siguranță deplină. (Psalm 91 : 1, 2) Ca să poată rămânea în siguranță — ca să se împărtășească de biruința mare a lui Isus Christos —, acești martori ai lui Iehova trebuie să fie credincioși în acest lucru al mărturiei.

29 După ce Domnul Isus Christos și-a îndeplinit lucrarea de pe pământ, a primit între altele numele de „martorul credincios și adevărat”. Aceia, cari sunt cu dânsul, asemenea trebuie să fie martori credincioși pe lângă Dumnezeu și Isus Christos.

Numele Său

30 La începutul alegerii membrilor casei domnitoare, Dumnezeu a lăsat să se scrie de un martor al său credincios următoarele: „Simon a spus cum mai întâi Dumnezeu și-a aruncat privirile peste națiuni, ca să aleagă din mijlocul lor un popor pentru numele său... După aceea mă voi întoarce, și voi ridica din nou cortul lui David din prăbușirea lui, îi voi zidi dărămăturile și-l voi înălța din nou.” (Fapte 15 : 14, 16) Dumnezeu a zidit acuma Sionul, pe unșii săi i-a adunat în biserică, i-a făcut martorii săi și le-a poruncit, ca să vestească măreția și numele său sfânt. Unșii trebuie să fie credincioși. Cu o altă ocazie Petru a arătat, că adevăratul scop al alegerii și și chemării lor este aceea, ca să fie martorii și vestitorii măreției sale. (I Petru 2 : 9) Noi acum trăim în „ziua aceea a Domnului”, pe care Scriptura o numește încă de „ziua aceea”. Unșii văd aceasta precum și apropierea războiului și se bucură și roagă pe Domnul să le deie înaintare. „Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea. Doamne ajută, Doamne dă izbândă!” — Psalm 118 : 24, 25.

31 Unșii nu se pot mulțumi numai cu aceea, ca să aibă o purtare bună, cinstită și morală în înțelesul cuvântului. Și dintre robi multi trăesc astfel de viață morală, cu toate acestea ei se află între idoli. Domnul spune unșilor săi următoarele: „Cum se impacă templul lui Dumnezeu cu idolii? Căci noi suntem templul Dumnezeului celui viu, cum zice Dumnezeu: Eu voi locui și voi umbla în mijlocul lor, eu voi fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul meu! Deaceia: ieșiți afară din mijlocul lor, și despărțiți-vă de ei zice Domnul, nu vă atingeți de ce este necurat.” — II Corinteni 6 : 16—18.

32 Unșii trebuie să steie cu totul și fără ezitare de partea Domnului. •Deoarece au o lumină mai mare în templu, cu bucurie scot apă (adevăruri) din izvorul mântuirii. Iehova Dumnezeu spune acuma prin profetul său: „Și veți zice în ziua aceea: Lăudați pe Domnul, chemați numele lui, vestiți lucrurile lui printre popoare, pomeniți mărimea numelui lui. Cântați Domnului, căci a făcut lucruri strălucite: să fie cunoscute peste tot pământul! Strigă de bucurie și veselie locuitoare a Sionului, căci mare este în mijlocul tău Sfântul lui Izrael.” (Isaia 12 : 4-6) Această profecie o împlinise acuma unșii din harul

lui Dumnezeu, prin aceia, că cutrecă tot pământul și vestesc numele mare și glorios a lui Iehova și vorbesc poporului despre lucrurile sale mărețe, că a sosit timpul pentru întemeierea împărăției sale.

33 Când profetul vorbește despre „picioarele aceluia”, vorbește fără îndoială despre picioarele unșilor lui Dumnezeu. Pentru aceasta numește următoarea profecie pe membrele picioare a Christosului: clasa templului, unșii, cari au dobândit spiritul Domnului, aceasta se referă deci dânșilor: „Ce frumoase sunt pe munți picioarele celui ce aduce vești bune, cari vestește pacea, picioarele celui ce aduce vești bune, care vestește mântuirea! Picioarele celui ce zice Sionului: Dumnezeul tău împărătește! Iată glasul străjerilor tăi răsună; ei înalță glasul, și strigă toți de veselie; căci văd cu ochii lor cum se întoarce Domnul în Sion.” (Isaia 52 : 7, 8) Numai unșii care stau până la sfârșit neclintiți în serviciul lui Dumnezeu, vor sta alături de Regele regilor în marele război și la biruința apropiată.

Măreția Sa

34 Dovezile scripturale și faptele cunoscute dovedesc cu putere convingătoare, că Domnul este acuma în sfântul său templu, și că acuma este în curs cel din urmă timp de probă pentru cei aleși. (Psalm 11 : 4, 5; I Petru 4 : 17; Malcahi 3 : 1—3) La acest examen se va arăta cine va fi dovedit credincios și va intra în împărăție. Ce activitate trebuie să desfășure membrele clasei templului, adică ce fac ei?

35 Profetul lui Dumnezeu răspunde la această întrebare: „În locașul lui totul strigă: slavă! (toți vorbesc despre slava Lui trad. engleză; toți îl laudă pe El — trad. latină).” (Psalm 29 : 9) Nu este oare acesta un cântar sigur scriptural, cu care fiecare se poate măsura, ca să știe unde stă? Apostolul vorbește despre o clasă: „Dar ei prin faptul că își măsoară cu o măsură pe care ei singuri și-o dau și se pun alături ei cu ei înșiși, arată, că sunt lipsiți de pricepere.” (II Corinteni 10 : 12) Unșii nu trebuie să cadă în această greșală. Nimănui nu-i stă în drept să judece pe aproapele său; dar este lucru potrivit să se examineze și să se judece pe sine. Acesta este timpul pentru examinarea de sine.

36 Cine simte aplicarea, că totdeauna caută calea pe care va întâlni cea mai puțină greutate, și nu are de gând să vorbească de intenția lui Dumnezeu, că dorește să nimicească organizația Diavolului și să întemeieze dreapta, cu drept cuvânt poate să se îndoiască, că oare a dobândit spiritul Domnului. Nu este o dovadă puternică acel fapt, că nimenea nu poate să facă parte din clasa templului, dacă nu este în armonie cu lucrarea organizată, și se împotrivesc cu ea? Nu i-ar prinde bine, dacă s-ar întreba: Intr'adevăr sunt unul din unșii Domnului? sunt în templul său? — sigur că atunci, dacă se împotrivesc ca să se pregătească cărți, și ca să vestească și să premărească din casă în casă pe Dumnezeu, Regele său și împărăția sa? Dacă se mânie când aude lumina mai mare ce a dat Dumnezeu poporului său prin coloanele revistei, și nu vede și nici nu apreciază lumina, și dacă se pune împotriva aceluia, care doresc să laude pe Domnul, toate acestea trebuie să le cugete bine, când vrea să se judece, dacă face parte din clasa templului.

37 Pe de altă parte nu este o dovadă puternică pe lângă faptul că cel ce este consacrat pedepșit Domnului, face parte din clasa templului și prin urmare și din cei unși, dacă nu simpatizează cu organizația lui Satan, și a înțeles pedepșit ce este organizația lui Dumnezeu și ce este organizația Diavolului; este devotat Domnului, și zilnic dă dovadă de o purtare în armonie cu chemarea cere-

ască; se bucură de lumina tot mai mare ce se revarsă asupra cuvântului lui Dumnezeu și se silește cu sârguință să vestească adevărul și altora și din toate puterile sale mărturisește despre Isus Christos și se bucură că poate lua parte la această lucrare? Cel ce vestesc astfel măpăția lui Iehova în armonie cu cuvântul său, au drept să presupună, că sunt unși.

„Isus a declarat: „Nu te teme turmă mică, că Tatăl vostru vă dă cu plăcere împărăția. (Luca 12:32) În armonie cu aceasta nu este explicat lămurit, că numărul unșilor este mic și că numai aceia vor aleați împărăția, cari vor fi credincioși până la sfârșit față de datorințele lor în legătură cu ungerea? Turma mare este născută de Dumnezeu și chemată. Inșă mulți nu au primit chemarea. Fără îndoială sunt mulți și de aceia, care au primit chemarea, au pășit pe câmpul de luptă, dar nu au fost aleși. Aceia însă care au primit (urmat) chemarea și au fost aleși, s'au împărățit de ungerea spiritului sfânt. Ei sunt ai lui Christos, și posedă spiritul lui. Acum în probe trebuie să fie credincioși, această probă dela ființă pretinde ca interesele împărăției încredințate celor unși să le poarte în inimă și să le păzească cu seriozitate și cu sârguință. Ei nu au drept să simpatizeze cu organizația nelegiuită a dușmanului, și ei nici nu simpatizează cu ea. Trebuie să se alipească cu totul Domnului, și ei așa și fac: și dacă vor sta credincioși până la sfârșit, vor și primi răsplata cea mare. Ei vor fi alături de Regele regilor în biruința sa. Despre biruitori stă scris: „Ci vor fi preoți ai lui Dumnezeu și ai lui Christos, și vor împărăți cu El o mie de ani.“

Întrebări pentru studiul berean

- 1, 2. Ce mare onoare are casa regală a lui Dumnezeu? Ce mare slujbă a dat Iehova lui Isus Christos? Cum și în ce scop s'a făcut îngrijire în privința casei regale? Prin ce jertfă s'a pus baza acestei case? Pentru ce a fost lipsă de jertfă? Arată măsura credincioșiei celorlora, care vor fi onorați ca membre ale acestei case?
- 3, 4. Descrie purtarea portivă conform Scripturii!
5. Arată dacă se poate urma în mod desăvârșit această conduită de viață, și că aceasta trebuie să micșoreze străduința serioasă!
- 6, 7. Dar de altă parte la ce conduce aplicarea, dacă ne-am mîrgini numai la această măsură? Ce fel și ce grad de predare se cere, a) dela acela, care a fost născut ca fiu al lui Dumnezeu, și b) dela acela, care a fost ales și uns?
8. Descrie „desăvârșirea“ și „sfințenia“ ce pretinde Dumnezeu din partea celor aprobați de dănsul!
- 9, 10. Ce spune apostolul Petru despre intenția lui Dumnezeu cu privire la chemarea, alegerea și ungerea unșilor?
- 11, 12. Inșiră datorința unșilor, cum e descris în Isaia 61:1-3. Explică dacă această datorință o mărginește cumva I Timotei 2:12?

13. În ce privință atîrnă răspunderea dela împrejurări și stări? Cum poate să stabilească răspunderea fiecine?
14. Arată prin citate că cei unși pot să privească această datorință după alegerea lor de bună voie! Ce pornire a inimei și ce fapte vor aduce aprobarea lui Dumnezeu?
- 15-17. Fă asemănare între răspunderea unșilor începând dela timpul apostolilor până la timpul nostru și explică baza asemănării! Explică cauza luminei de care se împărțesc azi membrii clasei templului! Ce influență are această lumină mai mare asupra răspunderii lor? Ce anume scop urmărește revista?
18. Ce mărturie trebuie pusă la sfârșitul veacului în înțelesul cuvintelor lui Isus? Căroră a fost încredințat lucrul mărturiei?
- 19-21. Explică Isaia 62:10, și arată împlinirea ei! Ce folos are mărturia? De ce unele s'a îngrijit Domnul, ca să se pună această mărturie poporului?
- 22, 23. Descrie organizația împotriva căreia trebuie declarată răzbunarea lui Dumnezeu! Pentru ce e de lipsă aceasta! Arată răspunderea în această privință a tuturor aceloră, cari cunosc adevărul!
24. Descrie împrejurările, cari pretind vestirea știrea despre libertatea prinșilor și deschiderea prinsoarei celor încătușați! Cum se va împlini acest lucru?
25. Ce lucru trebuie făcut în Sion? Cum?
- 26, 27. Luând în considerare, că milioane se declară de urmăși ai lui Christos, totuși pentru ce e de lipsă să vorbim poporului despre adevărurile fundamentale ale răscumpărării omenirii? Cine numai va pune mărturie înaintea poporului cu credincioșie? Pentru ce permite Iehova acuma să se facă această mărturie minunată?
- 28, 29. Cum trebuie să aplicăm Isaia 51:16? În ce împrejurări se poate face uz de scutul amintit în Psalmul 91:1, 2?
30. Când s'a întâmplat întâia oară că Dumnezeu a vizitat neamurile, ca să aleagă dintre ele un popor pentru numele său? Cum a procedat? Arată împlinirea profeției din Fapte 15:16!
- 31, 32. Condițiunile legământului se pot împlini numai printr'o purtare cinsită și morală? Ce deslușire ne servește în această privință Isaia 12:4-6, și adevărul de care s'a îngrijit Dumnezeu acuma pentru poporul său?
33. Despre ce fel de activitate a picioarelor vorbește Isaia? Despre ce fel de unire vorbește?
- 34-37. Ce probă importantă au acuma înaintea lor cei aleși? Ce caracterizează pe membrele clasei templului, pe baza Psalmului 29:9? Spune unele părți ale examinării de sine, despre ce se poate și dacă fac parte din clasa templului!
38. Cum s'au purtat în privința aceasta, cei ce au fost chemați? Ce ocazie și ce responsabilitate au acuma acești membri a-i acestei clase? Descrie atitudinea aceloră, care doresc să se împărțescă cu Regele regilor în biruința sa!

W. T. 15. Martie 1930.

Mânia Lui

Iată negura cea mare
Pe munți se coboară,
Umplând și toate văile
Oh ce mare groază!

Aceasta-i strămtorarea
Demult profetită
În ziua mare a lui Iehova
Deplin săvârșită.

Scăpare nu mai poate fi
Păharul e umplut,
Toată ceata vrăjmașului
Îl golește până la fund.

Că i-a respins „Sfântul Rege“
„Piatra“ mare „de unghiu“,
Lui are să se-nchine
Orice cap și ghenunchin

El aducea Impărăția
Cea de mult dorită,
Alinând necazurile
De Satan cauzate.

Tot pământul va răsună
În cântări de laudă
Mărind pe sfântul Dumnezeu
Pentru a sa iubire.